

Dünyanın bütün işçileri, birleşin!

DÜNYA DEVRİMİ

Enternasyonal Komünist Akım

II.Sayı

Eylül-Ekim 2012

Sendikalar Devletin Aygıtlarıdır

Güney Afrika'da Maden Grevleri:

“Ölümler” Dans Edebilir Mi?

“Buradan hareketle grevin nasıl bir yön izleyeceğini, ülke genelinde ve uluslararası anlamda nasıl bir yankı bulacağını bekleyerek ve Güney Afrika'lı sınıf kardeşlerimizle dayanışmamızı, onların bu anlamlı eylemliliklerini selamlayarak, deneyimlerini sınıf içerisinde yayarak vermeye çalışıyor olacağız. İşçilerin dile getirdikleri nasıl bir yolun izleneceğinin de habercisi:

“Öfkeliyim, çocuklarımı okula göndermek istiyorum ancak yapamıyorum; evde yemeğimiz yok. (...) Gıda ve okul aiatları artıyor ancak maaşlarımız artmıyor”.

Bu yılın geçtiğimiz Şubat ayında, G. Afrika'daki platinyum madenlerinde sürmekte olan kitlesel grevlere ilişkin yaptığımız durum değerlendirmesi niteliğindeki yazımızın sonu bu cümleler ile bitiyordu. G.Afrika'nın Rustenburg kentindeki Impala Platinum fabrikasında başlayan grev geçtiğimiz birkaç ay içerisinde giderek yayılmış ve Lonmin'e de sıçramıştı.

(Yazının devamı 2. ve 4. sayfadadır.)

Gaziantep'te Sendikasız Grev:

“İnsanca Yaşamak İstiyoruz!”

“-Nereye gidiyorsun?”

“-Dışarı çıkıyoruz abi çalışmıyoruz.”

“-E haydi birlikte gidelim, çalışmayalım.”

Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi'nde çalıştıkları yerlerde karşılaştıkları çalışma koşullarına, düşük ücretlere ve ikramiyelerinde kesintiye gidilmesine karşı tekstil işçileri greve çıktılar. Kimi kaynaklara göre 3 ila 5 bin arasında işçinin katılımıyla gerçekleşen bu grev, bir süre sonra sanayi bölgesindeki diğer fabrikalara da sıçramasıyla yaklaşık 7 bin işçinin katılımıyla sürdürüldü.

Ortalama 12 saat gibi uzun sürelerle çalıştırılan işçiler, çalışma koşullarıyla ilgili şunları söylüyorlardı: “İstedığımız ailemizi geçindirebilecek bir ücret ve sosyal haklarımız. Bunun dışında bir şey istemiyoruz. Kimseye karşı da özel bir kastımız da yok. Art niyetimiz de yok, biz hakkımızı istiyoruz”

(Yazının devamı 3. ve 4. sayfadadır.)

Güney Afrika'da Maden Grevleri: “Ölümler” Dans Edebilir Mi? s.1-2
Gaziantep'te Sendikasız Grev: “İnsanca Yaşamak İstiyoruz!” s.1-3
İspanya'da Kemer Sıkma Politikaları s.5 / Kürdistan: Derinleşen Emperyalist Savaşın Arka Planı s.7
21. Yüzyılda Kadının Durumu s.11 / Komünist Sol ve Enternasyonalist Anarşizm s. 12
Kara Şövalye Yükseliyor: Burjuvazinin Beyazperdeye Yansıyan Korkuları s.16

tr.internationalism.org / turkiye@internationalism.org

Burada yapmaya çalıştığımız çözümlememizin ana eksenini Stalinistlerin yöntem olarak benimsedikleri ve empirik haber aktarmaktan öteye geçemeyen ajanslık görevlerini yerine getirmeleri gibi sadece “olaylara” odaklanmaktan ve “siyasi öncünün eksikliği” zırvalarından karşılık ve öte olarak patronun ve sendikaların işçi sınıfı mücadelesini nasıl izole ettiği ve onu bölerek zayıflatıp yoketmeye çalışıyor olduklarının dersini çıkartmak oluştuyordu. Önemli olan, işçilerin bu tür sendikasız, dolayısıyla “yasadışı” olarak tabir edilen grevler sırasında ve sonrasında, sendika ve devletin diğer mücadele karşıtı aygıtlarının dışında ve ötesinde kendi mücadelesini eline almasını/almaya çalışmasını ifade etme gayretiydi.

“Bunun belirleyicisinin de işçilerin mücadelelerinde kendilerini ifade etme biçimleri olduğunu düşünüyoruz. Son dönem belki de hem patron ile hem de sendikalar ile mücadele eden işçilerin yegane araçları olarak sendikasız grevleri[3] ön plana çıkıyor da olabilir. Kendi kararlarını kendilerinin aldıkları eylem komiteleri, açık toplantıları ve eylem planlarının da bu grevin gidişatını etkileyeceği kesin gibi. İşçilerin kurtuluşunun kendi avuçları içerisinde olduğunun bir kanıtı olan bu grev ile dayanışmamızı ilan etmeliyiz ve sınıfın gelecek mücadelelerinde ibretlik bir deneyim olarak hatırlarda tutmalıyız.”

Bir süre önce ise yeniden alevlenen grev dalgası sırasında, burjuvazinin kollukları kameralarının önünde açıktan ve alenen bir katliam gerçekleştirdi. Yaklaşık 200 polisin sonradan “meşru müdafı” olarak savunmaya çalıştığı bu manevrası aslında burjuvazinin kanlı yüzünü gözler önüne de seriyordu. Bu saldırıda 44 maden işçisi katledildi.[4][5][6]

G.Afrika'daki işçi sınıfı, yakın geçmişte de yeni bir grev dalgası ile sokaklardaydı. Kamu sektöründen yaklaşık 1.3 milyon işçi, düşük ücretlerinin yükseltilmesi için seslerini sokaklarda haykırdılar. Bir dönem boyunca biriken ve tecrübe kazanan G.Afrika işçileri hemen hemen burjuvazi için en belirleyici ve kritik sektörde gücünü kullanmak istiyorken, grevleriyle madencilik sektöründe de yavaş yavaş bilenecekti. Özellikle ANC hükümetinin ve devlet başkanı Jacob Zuma'nın çalışma koşulları ve maaşlara yönelik manevraları artık ün kazanmıştı.[7] Ne de olsa diğer benzerleri gibi, işçi sınıfının amaçlarını burjuvazinin şu ya da bu kesimi için yoketmeye çalışan ulusal mücadeleciler/kalkıncı kapitalizmin çocukları gibi Nelson Mandela da zamanında bunları gerçekleştirmişti. Orada ona G.Afrika'lı işçilerin enerjisinin düzeni yeniden tesis etme yolunda harcanması gerekiyordu; bunu da büyük ölçüde başarmış oldu.

Katledilen işçilerin ardından grev alanına gelen aileleri bir basın açıklaması gerçekleştirdiler ve sorumluların bulunması için çağrıda bulundular. Ardından ülke genelinde devlet başkanı Jacob Zuma tarafından yas

ilan edildi.[8] İşçilerin devletin (sözde) “döktüğü” sahte gözyaşlarına ve açıklamalarına ihtiyacı yok; onlar yıllar önce yalanlarının arkasına gizledikleri kan deryalarının içerisinde, ulaşılmaz fildişi kulelerine yükseldiler. Devlet, dünyanın neresinde olursa olsun, işçi sınıfı için ölüm, açlık ve zulümden başka bir anlama gelmedi. Köpelerinin ellerine tutuşturduğu ölüm makinelerinden üzerimize saçılan mermilerin arkasında da o sınıf, güzel ve alımlı kıyafetlerin parladığı salon ışıklarının altında da yine aynı sınıf vardı.

Burjuva kamuoyunda sıkça yayınlanan ve burjuva medyanın ekranlara taşınmasıyla da beyaz cam için bir malzeme haline gelen polisin ateş açma görüntüleri, aslında bir taraftan da görüntülerin yayınlandığı ülkelereki burjuva demokrasisini kutsamanın da bir aracı haline getirildi. “Bakın biz size bunları yapmıyoruz” denildi.

Bu ülkedeki grevlerin en önemli dayanak noktası da düşük ücretler ve sefaletin içerisinde harap düşmüş işçi yaşamları idi. Artan gıda fiyatları[9] ile geçimini sağlamakta güçlük çeken işçiler çareyi kendi grevlerini kendileri yaratarak buldular. Implats firmasında yetkiye sahip sendika olan NUM (Ulusal Maden İşçileri Sendikası), önceki yazımızda da belirttiğimiz gibi, patron ile düşük bir ücret zammında anlaşma sağlayarak üyesi olan işçilerini işyerinde çalışmaya davet etmişti. Komik zammı reddederek çalışmaya başlamayan işçilerin karşısına bu sefer “fabrikadaki polis” sendikadan sonra, onun “göreve çağırdığı” polis çıkmıştı.

“Buna karşılık olarak eyleme geçen işçiler, işyeri binasını işgal ediyorlar. Ve bu “vahşi kedi” grevi sırasında bir tarihsel komedi yaşanıyor; NUM, “kontrol edilemeyen işçilere kararlı bir müdahalede bulunmaları” için devletin kolluk kuvvetlerini “göreve” çağırıyor. Daha bir süre önce çalışırken kırdıkları taşları müdahale için gelen polis araçları üzerinde “deniyorlar”. 350 işçi gözaltına alınıyor ve 2 işçi de yaşamını yitiriyor.”

Ve işçilerin mücadelesi adına konuşma yapma cüretini gösteren sendika yetkililerinin ağzından şu cümleler dökülüyordu:

“Bu bir işe alım stratejisiydi. Biz sizinleyiz ve talepleriniz için ölümüne mücadele edeceğiz.”[10]

Evet, bu bir ölüm kalım mücadelesiydi. Ancak ölenler sendikaların palazlanmış liderleri değil, mücadelenin anlamı, ifadesi olan 44 işçiydi.

Bu sefer de sahneye başka bir grev kırıcı aygıt çıkıyor ve bir önceki sendikayı mücadeleciler olmamakla “eleştiren” AMCU adlı “mücadeleciler” sendika sırasını kullanıyor. Bu sendika da işçilerin mücadelesini bölmekte üzerine düşen görevi yerine getiriyor.[11] Tabii ki esas amaçları işçilerin mücadelesinin yine işçiler

Devam: Gaziantep'te Sendikasıız Grev : “İnsanca Yaşamak İstiyoruz!”

Son dönemde “süper güç olma” adı altında uluslararası emperyalist ilişkilere daha sıkı kenetlenme yolunda önemli yol kateden Türkiye burjuvazisinin basın açıklamalarıyla ve “ulusa sesleniş”ler ile boşa umut saçtığını Gaziantep'te gerçekleşen bu grevde yer alan bir işçi yerinde tespitlerle dile getiriyor:

“Ekonomide Çin'den sonra ikinci durumdayız. İhracatta öncüyüz' diyorlar. Peki bu emekçiye ne kadar yansıdı, işçi emekçi evine ne kadar ekmek götürüyor diye kimse sormuyor. Kimse işçiye değer vermiyor. Günlerdir burada grevdeyiz, binlerce insanın İnsani talepleri görmezden geliniyor.” [2]

Grevin bir diğer özelliği de içerisinde işçilerin önemli bir kısmının üyesi oldukları Hak-İş'e bağlı Öz-İplik-İş Sendikası'na karşı olan tepkileri ve bunu dile getirişleri. İşçiler bu greve sendikanın güdümünden bağımsız olarak çıkıyorlar ve eleştirilerini de sendikaya yöneltmekten geri durmadılar. Konu ile ilgili en özlü ifadeyi, grevin devam ettiği günlerde DİSK Gaziantep Bölge Temsilcisi Nihat Necati Bencan tarafından yapılan açıklamadan küçük bir alıntıyı, hoş bir ironi oluşturmaları ve sendikacıların hissettikleri çekinceleri dile getirmesi açısından eklemeye gereği duyuyoruz:

“(...) Bunun yerine grevdeki 5 fabrikanın işçileri taleplerini, aralarında seçtikleri temsilciler aracılığıyla dile getiriyorlar. Ancak hiçbir fabrika yönetimi, temsilcileri muhatap almıyor ve taleplerin karşılanması için gereken adımları atmıyor. Bir an önce sorunun çözülmesine yönelik adımlar atılması gerekiyor. Yoksa grev dalgası yayılarak devam edecektir.” [3]

Örneğin sendika ile bir fabrika patronu arasında yaşanan anlaşmanın sonucu alınan komik zam bu grev için yeterli sebeplerden birisini oluşturuyor. Sendikanın Ocak ayında yaptığı toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden çıkan maaş zammının 45 TL olduğunu Temmuz ayında öğrenen işçiler hemen ardından greve başlama kararı aldılar. Bu da neredeyse 0 zam anlamına geliyordu. Hatta grevin başladığını haber alan ve fabrikaya gelen Öz-İplik-İş Gaziantep Şube Başkanı Mehmet Kaplan, “satılmış başkan, satılmış sendika!” sloganlarıyla işçiler tarafından bir süre fabrikadan çıkartılmadı. Böylece işçiler aracısız grevlerini bizzat bir sendika karşıtlığında somutlamış oldular.

Grev sürerken burjuvazinin kolluk kuvvetleri de baskılarını çeşitli yollarla sürdürmeye devam ettiler. Eylemin başlamasının hemen ardından yığınla köpeğini fabrikaların kapısı önüne yığan devlet, sendika tarafından kontrol edilemeyen bu tür eylemliliklerden rahatsız oluyor. Örneğin grev sürerken, işçilere yönelik polis “tavsiyeleri” dikkat çekici: “Bunu kabul etmezseniz bir daha başka işyerinde iş bulamazsınız. Patronlar da ancak bu kadarını yapabiliyor. Bunu kabul edin içeri girin”. Anlaşılan o ki polis de, “fabrikadaki polis” sendika kadar bilgiye sahip durumda! 11. gününe gelen işçilerin grevi, kazanım elde edilerek yine işçiler tarafından sonlandırıldı. Buna göre elde

edilen kazanımlar arasında 780 TL kadar olan maaşlar 875 TL'ye çıkartıldı. GOSB'de bulunan ve greve katılan Motif Tekstil işçileri ise 905 TL gibi bir maaşa çalışmaya devam edecekler. Ayrıca bu grev ile işçiler, her bayram 10'ar yevmiyelik ikramiye alınmasını sağlayacaklar.

Grevin hemen sonrasında ise Gaziantep'te meydana gelen ve 9 sivilin ölümüne neden olan bombalı araç patlaması da kentin gündemine oturarak bu grevin getirdiği havayı bir kenara atmış oldu. Son derece kolay yönetilebilir ve değişken bir gündeme sahip Türkiye'de de, diğer ülkelerde olduğu gibi burjuvazinin kendisi tarafından yönetilen gündemler bu tipte hareketliliklerin sınıfın diğer kesimleriyle buluşmasının önüne geçiyor, hatta onların bu gibi eylemliliklere dair gelişmelere ulaşmasına da engel oluyor. Mesela önemli medya kuruluşları Güney Afrika'daki maden işçilerinin polislerce katledilmesini defalarca ekrana getiriyorlarken kendi ülkelerindeki bir grev hareketini küçük bir haber olarak bile televizyonlara ya da gazetelerine taşımayı tercih etmiyorlar. Tabii ki bunlara şaşırıyoruz; ne de olsa gündem onların gündemi; grev ise bizim grevimiz diyen işçiler kendi güçlerini konuşturmuş oldular. İşe başlayan kimi işletmelerin patronları ise önemli sayıdaki işçiye “Eyleme katıldığım için pişmanım” yazılı belgeleri imzalatmak istiyor. Ardından hangi baskı yöntemini devreye alıp almayacağını bilmediği patronların bu gibi manevralarına karşılık dışarıda, henüz işbaşı yapmamış olan işçiler de bu gibi belgeleri imzalamayı reddediyorlar.

Özellikle TEKEL grevinden bu yana, tekil fabrika ve işyerlerindeki grev/direnış hareketlerinden sonra, özellikle bu durgunluğu dağıtması açısından önem taşıyan bu grev, Hey Tekstil'de sorgusuz sualsiz, maaşları ödenmeden işten çıkartılan işçilerin mücadelesinden ve THY grevinin ardından sonra bir mihenk taşı olarak önümüzde duruyor.

Grevin önemi de kimi ayrıntılarla anlaşılabilir. Mücadelenin ilerleyen günlerinde gelen küçük yardımların dışında işçiler bütün ihtiyaçlarını neredeyse kendileri karşıladılar. Ulaşım, gıda, vb. konularda birbirleriyle ortak hareket ettiler, kendi aralarında bir komite kurarak ortak kararlar aldılar. Zaten başında beri sendikanın dışında hareket alanı bulan ve bu alanın öz-inisiyatifinde hayat bulan grevin en önemli kazanımlarından birisi de işçilerin kendi mücadelelerini kendi ellerine alma inisiyatifini göstermiş olmaları. Nitekim sendikaya dair eleştirileri de artık bu konunun işçiler arasında yerleşik bir mesele haline gelmiş olduğunu ifade ediyor: Mücadelemizde sendikaya ihtiyacımız yok!

Ayrıca sendikadan tamamen bağımsız ve hatta tepki içeren bu grevin üzerinden geçen zamanda burjuva sol basında sadece işçilerin daha güçlü sendikalar için tartışacaklarını yazıyorlar. İşçiler mücadelelerini zaten sendikanın kendisinden ayrı bir yerde somutlamışlarken bunu tartışacağını da iddia etmek ayrı bir politik manevra göstergesi. Böylece, sendikasız eylemlerin kendisini yazmaktansa burjuva solunun sendikalar ve sermaye yanlısı programlarına denk “haberler” yapabiliyorlar.

lehine değil, kapalı kapılar ardında patronlarla yaptıkları anlaşmalardan nemalanan kendi çıkarlarının lehine kararlar alarak işçileri madenlere geri döndürüp çalışmaya başlamalarını ve toplumsal barışın sürekliliğini sağlayabilmektir. Diğer sendika gibi bu sendika da mücadeleden yeni aidat kaynağı işçi maaşları ile çıkıyor olabilir.[12].

Dünya'nın ağır çalışma koşulları ile karşı karşıya olan işçileri de aynı şekilde mücadelelerini sürdürmeye çalışıyorlar. Bangladeş'teki tekstil işçileri[13] ve geçtiğimiz dönemlerde yaptıkları grev ile gündeme gelen İspanya'nın maden işçileri[14] de bu türden durumlar ile karşılaşmak zorunda kalmışlar ve kendi mücadelelerini kendi ellerine almak konusunda inisiyatif almışlardı. Buradaki hareketlerin ortak noktalarını, işçilerin sendikalar dışında kurguladıkları mücadelelerine yön vermek yönündeki istek ve azimleriyle. İşçiler mücadelenin, sendikalar yokken daha iyi ilerlediğini farketmişlerdi.

Şubat ayı içerisinde yayınladığımız yazımızın bir bölümünde yaptığımız belli başlı tespitler vardı ve bunların şu son dönemde daha da keskinleştiğini ve hala tam olarak kendi gücü ve itkisine kavuşamamış sınıf mücadelesinde iyice belirgin bir hal aldığını düşünüyoruz. Buna göre;

İşçiler artık patronlar ile anlaşılan sendikalara karşı, kendi güçlerini sendikasız grevleri ile referans alıyorlar,

İşçileri katleden kolluk kuvvetlerine karşı verdikleri mücadelede devletin kendisine karşı savaş veriyorlar,

Onları açlığın kollarına bırakan, yok pahasına işyerlerinde yaşamlarını geride bırakmalarına neden olan düşman sınıfa karşı mücadele ediyorlar. Tabii ki her şey bu kadar keskin hatlarla belirlenemiyor. Örneğin, geçtiğimiz dönemde sendikanın işe geri dönme çağrısına uyan 8 bin kadar işçi yeniden işbaşı yaptırılmış ve böylece sendikanın anlaştığı ücret artışı "fıilen" kabul edilmişti. Bu da sınıf mücadelesinin önündeki engellerin hangi biçimlerde bizim önümüze çıkacaklarının bir göstergesini temsil ediyor.

Tabii ki unutmamamız gereken bir nokta da var ki; o da dönemin sömürülen ve aynı zamanda devrimci olan tek sınıfı olarak proletaryanın mücadelesi uluslararası bağlamdan asla kopartılamaz. O devrimi ya enternasyonal bir tarzda çözecektir ya da çözemeyecektir. Güncel mücadeleler ne kadar gurur kırıyor olsa, ne kadar umut köreltiyorsa köreltsin ya da ne kadar umut verici olursa olsun hem mücadelenin derslerini çıkartmak en acil görev olarak önümüzde duruyor olacak, hem de mücadele, dünyanın şu ya da bu kısmında sürmeye, işçi sınıfının mücadelesi "dans etmeye" devam ediyor olacak.

Bunların yanısıra, sendikanın kontrolündeki direniş ya da grevlerin sürelerine bakacak olursak oldukça ciddi bir fark ile karşılaşılıyor. Sendikaların güdümündeki direnişler genellikle devletin aparatı olan bu kuruluşlara karşı öfkeleri ile bitiyorken, diğer bir taraftan da işçilerin mücadelelerini yönlendirmeleri konusundaki yorgunluk ve yılgınlıkları ile neticeleniyor. Ancak dünyanın kimi kesimlerindeki işçi sınıfının deneyimlediği örnekleri referans alacak olursak işçilerin yönettiği ve yönlendirdiği eylemlilikler hem yeni bir tecrübe olarak kendi tarihlerine not düşülüyor, hem de sendikalara dair görüşler daha net açığa çıkıyor, aynı zamanda moral verici olabiliyor. Çünkü işçiler bütün bu kendi eylemlerini kendileri örgütleyiyor, kendileri yönetiyor ve bu örnekte de gördüğümüz üzere kendileri neticelendirebiliyor. Bir taraftan 11 gün gibi kısa bir sürede, işçilerin fiili mücadele etme çabası galip geliyorken, diğer tarafta sendikaların örgütlediği grevlerin süresi grevdeki işçilerin enerjilerini tüketen, onları yılgınlığa iten, içinden çıkılmaz bir hal alan ve ayları aşan zamanlara yayılarak uzayabiliyor; bu da her anlamda işçilerin gelecek mücadele dönemleri için hayal kırıklıkları ile beslenen "geçmiş" yeni-kötü deneyimler edinmesine neden oluyor.

"780 lira olan ücretimiz tüm eksikliklere rağmen 875 liraya çıktı. Bu çok bir rakam değil ama aldığımız zam az bir rakam da değil. Bu grev bugün bitmiş olabilir ama bizim mücadelemiz sürecek."[4]

Grevleri sona eren işçiler, kendi oluşturdukları bir komite aracılığıyla da kendi sorunlarını tartışacakları bir kurultay örgütleme kararı aldılar. Her ne kadar burjuvazinin basın-yayın organlarından alabildiğimiz haberlerin içerisinde, grevin ayrıntılarının farklı ifadeleri yer alıyor olsa da, önemli olduğunu düşündüğümüz konu, bu sendikasız grev ve mücadelenin kazanımlarının sonuçlarını netleştirmek için işçilerin ortak tartışma platformları geliştiriyor olmasıdır.

"Sendikalar bütünüyle, sermayenin varlığını öngerektiren ücretli emeğin varoluşunun dışında düşünülemez. Sermaye, yarış halindeki ve birçok tekil birey ve parlamentadaki partiler tarafından temsil edilen bireysel mülk sahipleri tarafından sahip olunduğu sürece sendikalar en nihayetinde emeğin sömürü koşullarının gelişimi için pazarlık edebilirler. Onların emek gücünün satışını düzenlemek olan işlevi, modern kapitalist düzenin vazgeçilmezi olmuştur. Bu da aslında onların devletin, ona içkin bir parçası olması bile, tamamlayıcı yapıları olarak bugün dünyanın her yerindeki önemine denk geliyor. (...) Birey örgüt olarak onların varlığı, emek/sermaye ikiliğinin süregelen varlığına bağımlı olmaları demek oluyor. (...) Bunun yanısıra, sendikalar bu ikiliği yok etmeden sermayenin tarafını mümkün olduğunca tutarlar. Bilakis, kapitalist sistemin onarımı için vazgeçilmez hale gelirler. Sonuç olarak, sermaye birikimini ne kadar devasa ve anonim hale getirirse, sendikalar da o kadar sermayenin safında yer alır ve doğrudan büyük 'ulusal' çıkarlar tarafından belirlenen rollerini yerine getirirler."[5]

Bunçuk

Nevin

Krizin etkileri giderek büyüyor:

İspanya'da Kemer Sıkma Politikaları

Bu bildiri, İspanya şubemiz tarafından, bu ülkede işçi sınıfının yaşam koşullarına karşı acımasız saldırıları lanetlemek için kaleme alındı. Bildiri aynı zamanda bir yandan mücadeleyi ileri taşımak için öneriler yaparken durumu da tahlil ediyor.

Bugüne kadar yaşama koşullarımıza yapılan en kötü saldırılar: Ne kadar ileri gidebilirler? Nasıl karşı koyabiliriz?

1984'de, PSOE (İspanyol Sosyalist İşçi Partisi - Partido Socialista Obrero Español) hükümeti ilk Emek Reformu'nu getirdi. Üç ay önce, mevcut sağcı PP (Halk Partisi - Partido Popular) hükümeti, bugüne kadarki en ciddi Emek Reformları'nı getirdi. 1985'te, PSOE hükümeti ilk Emeklilik Reformu'nu getirdi; 2011'de, farklı bir PSOE hükümeti bir yenisini getirdi. Bir sonraki ne zaman gelecek? 30 yıldır işçilerin yaşama koşulları kademe kademe kötüleşti fakat 2010'dan beri kötüleşme başdöndürücü bir hız kazandı ve PP hükümetinin yeni uygulamalarıyla maalesef daha şimdiden getirilmeye beklenenlere kıyasla çok az olan düzeylere ulaştı. Aynı zamanda polis baskılarında da bir keskinleşme oldu: Valencia'da geçtiğimiz ay öğrencilere ciddi bir şiddet uygulandı, madencilerin vahşice dövüldü ve pek çok kişinin yanı sıra çocuklara lastik mermiler sıkıldı. Bu esnada Kongre, Temmuz ayından beri gelişmekte olan kendiliğinden eylemlere karşı sürekli polis tarafından korunmaktaydı.

Biz, EZİCİ ÇOĞUNLUK, sömürülenler ve ezilenler, ama aynı zamanda öfkeli; biz, kamu ve özel sektörün işçileri, işsizler, öğrenciler, emekliler, göçmenler... Hepimiz süregelmekte olanlara dair ortaya pek çok soru atıyoruz. Cevapları birlikte bulabilmemiz ve kitlesel, güçlü ve sönümsüz bir yanıt verebilmek için bu soruları sokaklarda, meydanlarda, işyerlerinde kolektif olarak sormamız lazım.

Kapitalizmin çöküşü

Hükümetler değişiyor ama kriz gün geçtikçe kötüleşmeye ve bize daha sert vurmaya devam ediyor. AB'nin, G20'nin ve benzerlerinin her toplantısı 'mutlak çözüm' diye sunuluyor... Ve ertesi gün topyekün bir başarısızlık olduğu ortaya çıkıyor. Bizi hedef alan darbelerin ekono-

minin risklerini azaltacağını söylüyorlar ve ertesi gün öğreniyoruz ki **tam aksi** doğruymuş. Yaşamlarımızdan o kadar kan kaybettikten sonra, IMF 2007'de sahip olduğumuz yaşam standartlarına dönmek için 2025'i (!) beklememiz gerektiğini söylüyor. **Kriz merhametsizce ilerliyor ve her attığı her adım ardında milyonlarca parçalanmış yaşam bırakıyor.**

Tabii ki, bazı ülkeler diğerlerinden daha iyi durumdalar ama dünyanın tamamına bakmamız gerekli. Sorun ne İspanya, Yunanistan veya İtalya'yla sınırlı, ne de 'euro krizi'ne indirgenebilir. Almanya'da piyasal gerilemeye girmenin eşiğindeler ve şu anda aylık 400 euro veren işlerin sayısı 7 milyon. ABD'de işsizlik oranı ile evlerini kaybeden insanların sayısındaki artış birbiriyle yarışıyor. Çin'de, yalnız Beijing'de 2 milyon boş apartman dairesi olmasına neden olan çılgın inşaat balonuna rağmen yedi aydır ekonomi yavaşlıyor. Resmi ideolojisi ister Çin ve Küba gibi 'komünist', ister Ekvador ve Venezuela gibi '21. yüzyıl sosyalizmi', ister Fransa gibi 'sosyalist', ister ABD gibi 'demokrat', isterse de İspanya ve Almanya gibi 'liberal' olsun, kapitalizmin bütün devletleri içine çeken dünya çapındaki tarihsel krizini kemiklerimizde hissediyoruz. Kapitalizm, dünya pazarını yaratmasının ardından, yüz yıldır insanlığı barbarlığın en kötü biçimlerine çeken gerici bir düzen olmuştur. Buna örnek olarak iki dünya savaşını, sayısız bölgesel savaş ve çevrenin yıkımını verebiliriz. Her tür mali ve spekülasyon balona dayalı yapay iktisadi büyüme anlarının kaymağını yedikten sonra, bugün, 2007'den beri, kapitalizm tarihinin en büyük krizine çökmekte; şirketleri, bankaları ve devletleri iflas etmektedir. Bu fiyaskonun sonucu devasa bir insani felaket olmuştur. Kıtlık ve sefalet Afrika, Asya ve Latin Amerika'ya yayılırken, 'zengin' ülkelerde milyonlarca insan işlerini kaybetmektedir, yüzbinlerce insan evlerinden atılmakta, nüfusun çoğunluğu ayın sonunu getirememekte, sosyal hizmetlerin artan fiyatı ve azalan sıklığı yaşama her geçen gün biraz daha güvensizleştirmektedir ve bütün bunların üzerine doğrudan ya da dolaylı vergilerin yükü tuz biber olmaktadır.

Demokratik devlet, kapitalist sınıfın diktatörlüğüdür

Kapitalizm toplumu iki kutba böler: her şeye sahip olup

hiçbir şey üretmeyen kapitalist sınıfın **azınlık kutbu**, ve her şeyi üretip aldığı her geçen gün azalan sömürülen sınıfların **çoğunluk kutbu**. Kapitalist sınıf, ABD'deki İşgal Hareketi'nin ifade ettiği biçimiyle %1, her geçen gün biraz yoz, küstah ve saldırganlaşıyor. Yüzü kızarmadan zenginlik üstüne zenginlik katıyor; çoğunluğun çilesini pek de umursamadığını gösteriyor ve her yerde kemer sıkma politikalarına biat etmemizi talep ediyor. Peki o zaman neden 2011'in büyük toplumsal öfke hareketlerine (İspanya, Yunanistan, ABD, Mısır, Tunus, Şili vb.) rağmen çoğunluğun çıkarlarına ters olan bu politikaları uygulatabiliyor? Mücadelemiz, getirdiği değerli deneyime rağmen, neden şu ana kadar gerekenin fazlasıyla altında kaldı?

İlk cevabı, **demokratik devlet aldatmacasında** bulabiliriz. Demokratik devlet bütün yurttaşların bir ifadesi olarak sunuluyor ama gerçekte yalnızca kapitalist sınıfın mülkiyetinde olan bir araç. Demokratik devlet yalnızca kapitalist sınıfın çıkarlarına hizmet ediyor ve bunu yapmak için iki eli var: **sağ eli** bizi ezmek ve her tür kalkışma çabamızı bastırmak için kullandığı polisten, cezaevlerinden, mahkemelerden, yasalardan ve bürokrasiden oluşuyor. **Sol eli** ise her tür ideolojiden, bağımsız olduğu iddia edilen sendikalardan, bizi koruması icap eden toplumsal uyum hizmetlerinden, kısacası bizi aldatan, bölen ve moralimizi kıran yanılsamalardan oluşuyor.

Geçtiğimiz dört yıl içerisinde atılan bütün oyların sonucu ne oldu? Seçimden galip çıkıp sözlerinden birini yerine getiren tek bir hükümet çıktı mı? İdeolojileri ne olursa olsun, kimin tarafındaydılar? Seçmenin mi, sermayenin mi? Eğitim, sosyal güvenlik, iktisat, siyaset ve benzeri alanlarda yaptıkları sayısız reformun sonucu ne oldu? Tüm bunlar, 'aynı kalması için her şeyin değişmesi gerek' ibaresinin gerçek bir ifadesinden başka ne oldu? Zamanında 15 Mayıs hareketinin söylediği gibi "demokrasi diyorlar ama değil, aslında diktatörlük ve biz görmüyoruz".

Dünya çapında sefaletle karşısında, sefaletle karşı dünya devrimi

Kapitalizm bizi genelleşmiş sefaletle götürüyor. Fakat sefalet içinde yalnız sefaleti görmemeliyiz! Bu düzenin iç organlarında sömürülen sınıfların başı, proletarya var ve proletarya ortaklaşmış emeğiyle – yani sanayi ve tarımla kısıtlanmamış ama eğitimi, sosyal hizmetleri ve benzeri alanları kapsayan emek – toplumun tümünün işlemlerini sağlıyor. Tam da bundan dolayı bu sınıfın kapitalist düzeni felç etme ve bunu yaparak hayatın kapitalizmin sunağında kurban edilmediği, rekabet ekonomisinin yerini dayanışmaya dayanan ve insan ihtiyacını tamamen tatmin etmeye yönelik üretimin aldığı bir dünyanın kapısını da açıyor. Bugünün toplumunda ise hayat rekabete, herkesin herkese karşı mücadelesine, yalıtılmaya ve ayrışmaya dayanıyor.

Bu sorunların kavranılması, onlara dair açık ve kardeşçe tartışma, iki yüz yıllık mücadele deneyiminin eleştirel

değerlendirilmesi, bütün bunlar bize mevcut durumun ötesine geçerek saldırılara karşı koymanın araçlarını verebilir. 11 Temmuz'da Başbakan Rajoy yeni uygulamalarını duyurduğunda bir karşı duruşun başlangıcını gördük. Pek çok kişi, madencilerle dayanışmalarını ifade etmek için Madrid'e gittiler. Sosyal ağlarda örgütlenen kendiliğinden eylemlerin ertesi günlerinde bu birlik ve dayanışma deneyimi somutlaştı. Bunu yapan, kamu işçilerinin sendikalar dışında bir inisiyatifiydi. Buradaki soru, mücadelenin uzun ve çetin geçeceğini bilerek bunu nasıl sürdüreceğimiz. Bu konuda birkaç önerimiz var:

Birleşik mücadele: işsizler, kamu ve özel sektör işçileri, çıraklar ve çalışanlar, emekliler, öğrenciler, göçmenler: **BİRLİKTE BAŞARABİLİRİZ**. Hiçbir sektör yalıtılmış ve kendi köşesine hapis kalmamalıdır. Bir ayrışma ve yalıtılmışlık toplumu karşısında, dayanışmanın gücünü göstermeliyiz.

Açık kitle meclisleri: her şeyi profesyonel siyasetçilerin ve bizi satmayı meslek edinmiş sendika uzman ve ağalarının eline bıraktığımız müddetçe sermaye gücünü koruyacaktır. Olayları tahlil edeceğimiz, tartışacağımız ve birlikte karar vereceğimiz kitle meclisleri. Böylelikle verilen kararlardan sorumlu olabiliriz, böylelikle birleşmiş olmanın zevkini tadabiliriz, böylelikle yalnızlık ve yalıtılmışlık barikatlarını yıkıp empati ve güven yayabiliriz.

Uluslararası dayanışma arayışı: ulusu savunmak bizi savaşlarda kurbanlık koyun yapıyor; yabancı düşmanlığı ve ırkçılık bizi bölüyor, bizi dünyanın geri kalan tüm işçilerine karşı konumlandırıyor, oysa ki sermayenin saldırılarını geri püskürtmek için bir güç yaratmada onlardan başka güvenecek kimsemiz yok.

İşyerlerinde, mahallelerde, çevrelerde, internette olup bitenle ilgili bilgi paylaşımı yapmak ve bizi gelecek mücadelelere hazırlayacak toplantılar ve tartışmalar örgütlemek için **biraraya gelmek**. Sadece savaşmak yetmez! Nereye gittiğimize, gerçek silahlarımızın ne olduğuna, dostlarımızın ve düşmanlarımızın kim olduğuna dair mümkün olan en net bilinçle kuşanarak savaşmamız gerekli!

Bireysel değişimden ayrılacak hiçbir toplumsal değişim yoktur. Mücadelemiz siyasi ve ekonomik yapılarda basit bir değişikliğe sınırlanamaz. Toplumsal düzende, dolayısıyla bizzat kendi yaşamlarımızda, dünyayı nasıl gördüğümüzde, istençlerimizde bir değişimdir. Yolda karşımıza çıkacak sayısız tuzağa, gelecek bütün fiziksel ve moral darbelere direnecek gücü geliştirmemizin tek yolu budur. Mentalitemizde, dayanışma ve kolektif bilinç yönünde, yalnızca bizi bugün bir arada tutacak harç değil, geleceğin toplumunun kapitalist toplumdaki vahşi rekabet ve riyakarlıktan özgür bir toplumun da direği olacak bir değişim yaşamamız gereklidir.

Enternasyonal Komünist Akım

Burjuvazi Kan İstiyor! :

Kürdistan: Derinleşen Emperyalist Savaşın Arkaplanı

Her ne kadar emperyalist TC hükümeti bugün Kürdistan'da yaşanmakta olanları özenle kitlelerden saklamaya çalışsa da, yazın başından beri bu coğrafyadan yükselen kan kokusu burjuva medya kuruluşlarının içerisine dahi sızabilmeyi başarmış durumda. Hükümetin önde gelen sözcülerinin bütün gazetelerin manşetten verdiği zafer naralarının satır aralarında bile, TC devletinin batmış olduğu çukurun vahametini görmek mümkün. Şemdinli'de başlayan 'yeni' savaşta ölen kişi sayısının saklanması belki devletin kudurmuş faşistlerinin sokaklara dökülüp Kürt, Alevi, Ermeni ve benzerlerini avlamaya çabalarını bir nebze ketliyor, fakat evlatları nedenini dahi bilmeden emperyalist bir savaşın ortasında kalmış işçi ailelerinin yüreklerini ferahlatmıyor. Diğer tarafta, koşulların acımasızlığının pek çok işçi evladının dağlara çıkmasına yol açtığı Kürdistan'da ise proleter nüfus şehirlerde ve kasabalarda, yalnızca ellerinde silah olan evlatlarının değil, kendilerinin, eşlerinin ve koyunlarındaki yavrularının da hayatları için korkarak yatıp uyanıyorlar. Suriye'de iç savaş, bütün vahşetiyle sürüyor, Irak'ta merkezi yönetim ile Özerk Kürdistan savaşın eşiğine gelmişler. Emperyalist savaşın karanlık ve kirliliği bütün bölgenin üzerine çökmüş, doğru ile yanlış, hakikat ile yalanı birbirine buluyorlar.

Sisin ardını görmek kolay değil. Türk burjuvazisinin basınına bakılacak olunursa, özel olarak hiçbir şey olmuyor aslında, ama olduğunda da hep TSK kazanıyor. Özellikle son dönemde Türkiye Kürdistanı'nda gerçekleşenlere dair, bizzat başbakan Edoğan'ın ne basıncına yönelik devletin katı talimatları dışına çıkılmaması yönündeki ısrarı, TC basınına bir hayli komik duruma sokan bir körlüğün içine hapsetmiş durumda. Öte yandan, PKK'nin ve ona yakın kaynakların verdiği haberlerin tümünü güvenilir olarak nitelendirmek de zor. TC'nin yaptığı üzere Türkiye Kürdistanı'nda savaşın tarihinde görülmemiş derecede derinleştiğini gizlemek gibi ibret verici bir çaba içine haliyle girmemiş olsalar da, PKK'nin ve ona yakın kaynakların da en azından verilen kayıp sayısını azaltma ve zafer edebiyatı gibi, savaş döneminin klasik propagandalarını yapmaktan geri durmadıklarını saptamak zor değil.

Son dönemde savaşın en ciddi yaşandığı Şemdinli'nin Belediye Başkanı Sedat Töre durumu şöyle anlatıyor: "Hakkâri Valisi 'Haberim yok' diyor, kaymakam telefonlara çıkmıyor, savcı saat 15.30'da adliye'yi terk etmiş, bulunmuyor. Polis memurları var ortalıkla. Panzerler yolumuzu kesmiş... Her gece ilçe merkezinden yüzlerce top mermisi atılıyor... Karşılıklı yüzlerce ölü haberi geliyor. Kimse gerçeği bilmiyor. Kamuoyunun

haber alma hakkı sansür ediliyor. 'Bu çatışma nedir? Kaç gündür başladı? Ne kadar bir alanda?' sorularına cevap yok. Köyünü boşaltan insanlara bir vurgu yok. Tekrar normal yaşama dönüşle ilgili hiçbir şey yok"1. Töre durumu genel hatlarıyla şu şekilde ifadelendiriyor: "Çatışma bölgesi 500 kilometrekareye yakın bir alan diyebiliriz. Bu alanda 11-12 köy var. Şu anda köylerdeki 50-60 hanede oturanlar Şemdinli ilçe merkezindeki bulunan akrabalarına yerleşmiş durumda. Diğer kısmı da çatışma bölgesine daha uzak köylere yerleşmiş. Genel itibarıyla ilçe merkezine giriş-çıkışta bir problem yok. Fakat ilçe merkezinin 1 kilometre güneyindeki çatışma alanına giriş- çıkış tamamen yasak... Şemdinli halkı birçok çatışmaya tanıklık etmiştir. Fakat bu son çatışma özellikle halkı kaygılandırıyor... Şemdinli böyle bir çatışma görmedi diyebiliriz. Bu anlamda askeri literatürde bu nedir, ne değildir bilmiyoruz. Fakat karşılıklı mevzi alma suretiyle çatışmalar yapılıyor. Böylesi bir savaş durumuna benzer bir durum var. Bu anlamda ilk kez gördüğümüz bir çatışma türü ve hala da devam ediyor"2.

PKK'nin silahlı kanadı HPG3, 23 Temmuz'dan itibaren 200 TSK askerinin öldüğünü söylüyor. Buna karşın, TSK 114 PKK'li gerillayı öldürdüğü iddiasında. PKK tarafından, kendi kayıplarına dair net rakamlar gelmemiş olsa da, günlük çatışmalar nezdinde gelen rakamların TSK'nın iddiasına kıyasla bir hayli düşük. TSK'nın ise sekiz gibi inandırıcılıktan uzak bir kayıp verdiği iddiasının arkasında, sözleşmeli erlerin ölümünü yasal olarak kamuoyuna açıklamama yetkisine sahip olması görülebilir. HPG sözcüsü Bahtiyar Doğan'a göre, "Türkiye kendisini NATO'nun ikinci güçlü ordusu kabul ediyor. Dolayısıyla çatışmadaki gerçek kayıplarını yayınlamak istemiyor... ve Türk kamuoyunu yanıltmak için HPG'nin kayıplarını ikiye, üçe katlayarak veriyor"4. Bahtiyar Doğan'ın şüphesiz doğru olan bu sözleri, en azından öldürülen gerilla sayısı açısından kendi örgütü için de fazlasıyla geçerli. Haziran ayındaki çatışmalarda PKK, Türk tarafından 100'ün üzerinde asker öldürdüğünü ifade ederken yalnızca 15 gerilla kayıp verdiğini açıklamıştı. TSK'nın verileri ise 40'ın üzerinde gerilla öldürülürken yalnızca 19 askerin hayatını kaybettiğini iddia etmişti5.

23 Temmuz'da patlak veren Şemdinli olayları, HGP'lilerin karayolunda kimlik kontrolü yapmalarına askeriye'nin müdahale etmesiyle başlamıştı. PKK'nin iddialarına göre, TSK güçleri püskürtülmüşlerdi ve karadan bölgeye giremiyorlardı, bu yüzden de bölgeyi bombalıyorlardı. Türk burjuvazisi ise, çatışmaların başından beri takındığı uzun suskunluğunu ancak 11

Ağustos'ta, Hakkari Valiliği ağzıyla yapılan bir açıklamayla bozarak çatışmaların bittiğini ve düzenlenen operasyonların sona erdirildiğini iddia etti. Buna karşılık, BDP Hakkari Milletvekili Adil Kurt "Gerillalar hala bölgede. Devlet mevcut durumu kabullenmiş oldu. Olmayan operasyon sonlandırılmış oldu. Sanki operasyon yapıldı da geri dönüyorlar gibi yansıtıyor. Öyle bir durum zaten yoktu" dedi6. Aynı tarihte Bahtiyar Doğan ise şu açıklamayı yapacaktı: "Şemzinan (Şemdinli) şu anda gerillalarımızın kontrolü altındadır. Bölgedeki Türk ordu üslerinin çoğu kuşatma altındadır ya da Türk ordusunun kontrolünden çıkmıştır. Türk helikopter ve jetleri havadan saldırmaya yeltenmişlerdir ama HPG'nin saldırılarından dolayı bölgeden çekilmişlerdir"7. Sonrasında, PKK'nin ilk büyük silahlı eylemlerinin gerçekleştiği 15 Ağustos atılımının yıldönümü nedeniyle yapılan açıklamada, HPG durumun bu minvalde kaldığını ifade edecekti: "Mevcut bu alanlarda gerilla güçlerimizin hakimiyeti devam etmektedir. AKP hükümeti ve Tayyip Erdoğan var olan bu realiteyi ters-yüz etmekte alanda kendi operasyonları olmuş ve gerillayı imha ederek bitirdiği biçimde aslı olmayan yalanlarla kamuoyunu aldatma çabası içerisinde. Oysa ki gerçeklik tam tersidir. Şemzinan'da Türk ordusu ve AKP hükümeti gerilla güçlerimiz karşısında yenilmiştir. Bu alanlar üzerinde devam eden gerilla güçlerimizin hakimiyeti gerilla mücadelemizde önemli bir başarı düzeyidir"8.

İki tarafın iddialarını da tamamen hakikat olarak kabul etmek mümkün olmasa da, görece bağımsız kaynaklar ve mevcut gelişmelerin, olaylara dair Türk basınının anlatımının PKK'ye yakın kaynakların iddialarına nazaran fazlasıyla uçuk olduğunu gözler önüne serdiğini söyleyebiliriz. Ağustos başlarında Şemdinli'lilerin duruma dair anlattıklarının aktarımları bunları bize fazlasıyla gösteriyor. Köyüne giderken yol üzerinde PKK'lilerle karşılaşan bir Şemdinli'li şöyle anlatıyor: "Bana dediler ki, biz bin tane de kayıp versek buradan çıkmayacağız. Ayrıca yakın zamanda buradakine benzer şeyler Çukurca ve Yüksekovan – Oramar (Dağlica) mıntıkasında da olacak dediler." Bir başkası ise şöyle diyor: "Askeriye burada ancak kendini muhafaza edebiliyor. PKK isterse her an ilçeye girebilir. Zaten çok yakınımızdalar. Hemen karşıki Goman Dağı'nda konuşlanmış durumdalar"9 An itibariyle gerek PKK'lilerin karayollarında yaptıkları kimlik kontrolleri, gerekse TSK hedeflerine karşı saldırıları ve Şemdinli'de olduğu boyutlarda olmasa da çatışmalar, Türkiye Kürdistanı'nın pek çok yerine yayılmış durumda. HPG'lilerin Dersim'de karayolunda kimlik kontrolü yaparken CHP milletvekili Hüseyin Aygün'ü 'göztaltına' almaları dahi başlı başına dengelerin nerede durduğunu gözler önüne seriyor.

Ucundan da olsa, derinleşen savaşın kaldırdığı toz dumanın ardındaki gerçek duruma bakınca PKK'nin tarihinin en büyük askeri hareketine girmiş olduğunu görüyoruz. Şüphesiz, kayıpları iddia ettiklerinin üstünde. Öte yandan, askeri karakol ele geçirmekten bölgeye orduyu sokmamaya, pek çok şehirde çatışmalara girmekten yaygın yol kontrolleri yapmaya ve milletvekili ele geçirmeye, askeri açıdan süreci TSK'ya nazaran çok daha etkin bir biçimde yürüttüklerini ortaya koyuyor. Dahası, son gelişmelerin yalnız bir başlangıç olduğunu, hareketlerinin çapını büyüteceklerini söylüyor. Bütün bunların akıllara belki de ilk olarak eğer böyle bir güçleri vardıysa, neden bunca zaman böyle bir işe girişmediler sorusunu getiriyor. Bu soruya yanıt vermek için, Suriye Kürdistanı'ndaki gelişmeleri incelemek durumundayız.

An itibariyle, her ne kadar PKK'yle örgütsel bağı olmadığını iddia etse de, örgüte yakın olduğunu, aynı ideolojiyi paylaştığını, tabiri caizse gönül bağı olduğunu kendisi de kabul eden PYD10 Suriye Kürdistanı'nda fiili olarak iktidara gelmiş durumda. PKK için durumu değiştiren temel dinamik de budur. Bu noktada, PY-

D'nin – dolayısıyla esasında PKK'nin – Suriye Kürdistanı'ndaki iktidar serüveninin üzerinden geçmek yerinde olacaktır. 2003 yılında, Kürtler üzerinde ulusal baskının Türkiye'dekine yakın bir şiddette yaşandığı Suriye Kürdistanı'nda kurulan PYD, 2004'te Beşar Esad rejiminin 100 civarı kişiyi katlettiği Kamışlo ayaklanmasında önemli rol oynamıştı. 2010'a kadar yüzlerce üyesi

Esad rejimi tarafından hapse atılan PYD'nin yeni başkanı Salih Müslim dahil önde gelen yöneticileri, en nihayetinde Irak Kürdistanı'na kaçarak buradaki PKK kamplarına sığınmışlardı. Bu yıllar içerisinde, Suriye ve TC devletlerinin PKK'ye karşı askeri işbirliğinde de ciddi bir artış olmuş gibi gözükmekteydi. Fakat 15 Mart 2011 itibariyle, Mısır ve Tunus usulü olmasa da Libya usulü bir Arap Baharı'nın11 Suriye topraklarına ulaşmasıyla durum alt üst olacaktı.

Uluslararası kamuoyunda, Libya'daki benzeri bir hareketin, Esad'ın da sonu olacağı yönünde bir beklenti vardı. Öte yandan bol miktarda kan dökmekten rahatsızlık duymadığını tarihinde defalarca göstermiş olan, genel olarak arasını tüm komşularıyla iyi tutmuş ve Rusya ile Çin'in yakın desteğine sahip Esad rejimi, sonunun diğer Arap ülkelerindeki benzerleri gibi olmayacağını kısa bir süre içerisinde gösterdi. Öte yandan, Esad rejiminin ayağına batan en sinir bozucu diken, son dönemde ilişkilerin özellikle iyileşmiş olduğu, "ortak tarih, ortak din ve ortak kader" sahibi TC devleti olacaktı. Arap dünyasındaki hareketler ilk patlak verdiğinde, bu hareketlerin belli bir sınıfsal niteliği olduğu için başlangıçta tutum belirlemede zorlanan emperyalist Türk hükümeti, özellikle Libya'da başından

beri hakim sınıfın farklı kesimlerinin yönettiği taraflar arası bir savaş olan olayların patlak vermesiyle, ayrıca Mısır ve Tunus gibi ülkelerde ideolojik olarak AKP'ye yakın Müslüman Kardeşler hareketinin yeni bir burjuva demokratik modelin en güçlü alternatifi olarak güçlenmeye başlamasıyla, bu ülkelerdeki muhalif Sünni hareketleri desteklemeye başlayacaktı. Devlet yönetiminin nüfusun yüzde onunu oluşturan Nusayiri kesimin elinde olduğu Suriye'de de böylesi bir çatışma ortaya çıkınca, Türk burjuvazisi anında Esad'a sırt çevirerek Suriye'de emperyalist emellerini ilerletmeye gidecekti. Suriye burjuva muhalefetine ortak örgütü olan Suriye Ulusal Konseyi'nin ilk toplantısı İstanbul'da gerçekleşecek, üyelerinin çoğunu paralı askerler ve mevcut durumda Esad'ın karşısında olmanın çıkarlarına ve hırslarına ulaşmaları için daha iyi olacağını düşünen subayların oluşturduğu Özgür Suriye Ordusu, Türkiye'de eğitilecek, Türk hükümeti tarafından silahlandırılarak Suriye'ye TC sınırlarından sokulacaktı.

Fakat bu tek kişilik bir oyun değildi. Esad rejimi, her ne kadar uluslararası kamuoyunun ve TC devletinin tahmin ettiği kadar kolay düşmeyecektiye de, mevcut hareketin tarihinde karşısına çıkan en büyük tehlike olduğunu fark etmesi zor olmayacaktı. Tabanı nüfusun çoğunluğunu oluşturan Sünni kesime dayanan bir burjuva muhalefetle karşı karşıya olması, Esad'ı mümkün olduğunca az cephede savaşmak istemeye itecekti. Nüfusu Suriye nüfusunun yüzde 10'unu oluşturan Kürtlerin Esad rejimini karşı faal bir şekilde savaşıp savaşmayacağı, Esad'ın kaderini belirleyebilirdi. Suriye'de muhalefet patlak verdiği zaman, yalnızca Türkiye değil, genel olarak başını ABD'nin çektiği Batı dünyası da, Arap dünyasındaki rejimlere karşı burjuva muhalefetlerinden yana tutumunu belirlemişti – ki bu dünya, haliyle Irak Kürdistanı'nın egemenlerini de kapsamaktaydı. İstanbul'da kurulan Suriye Ulusal Konseyi'ne yalnızca Mişel Temo'nun başını çektiği Kürt Gelecek Hareketi Partisi katılmış olsa da, 26 Ekim'de, Hewler'de Barzani yönetiminde ve başını Suriye Kürdistan Demokrat Partisi'nin çektiği Kürt Ulusal Konseyi üyesi partiler, Türkiye'nin etkisine karşı çıksalar da, genel olarak Esad karşıtı Sünni muhalefetle yakın ilişkiler kurmaktan da geri kalmayacaklardı. Esad'ın, Amerika'yla yakın ilişkisinden dolayı Barzani'nin, Libya'da ve genel olarak Arap dünyasında peşinden koştuğu çıkarlardan dolayı ise Türkiye'nin tutumunu ön görmesi zor olmayacaktı. Esad'ın avantajı, Suriye Kürdistanı'ndaki en güçlü Kürt milliyetçisi partinin Barzani yanlıları değil, PYD olmasıydı.

Rejim karşıtı eylemlerden kısa bir süre sonra, başta Salih Müslim olmak üzere PYD yöneticileri Suriye Kürdistanı'na döndüler, ve gelir gelmez Kamışlo başta olmak üzere pek çok Kürt şehrinde, rejim güçlerinin herhangi bir müdahalesi olmadan eylemler düzenlemeye başladılar. Yıllarca Kürtlerin kültürel olarak kendilerini ifade etme yönündeki en ufak bir talebini dahi karşılamayan Esad rejimi, PYD'lilerin Kürt kültür merkezleri ve dil okulları açmalarına engel olmadı¹². Buna

karşılık, Suriye Kürdistanı, ülkenin geri kalanını kana bulayan ve hala devam etmekte olan iç savaşın dışında kaldı. Tabii ki bunu sağlamak için PYD'nin başka önlemler alması da gerekti: bunlar arasında Sünni muhalefetle birlikte çalışmayı açıkça destekleyenleri sindirmek de vardı. Suriye Ulusal Konseyi üyesi ve Kürt Gelecek Hareketi Partisi başkanı Mişel Temo, PYD tarafından tehdit edildiğini ima ettikten kısa bir süre sonra öldürüldü. Her ne kadar PYD bu cinayet için TC devletini suçlamışsa da, ve TC devletinin kendi müttefiki olan bir hareketin şefine, eğer ölürse belki hareket güçlenir gibi bir umutla suikast düzenlemiş olması ihtimali mevcut olsa da, çok daha bariz olan ihtimal bu suikasti PKK'nin düzenlediğidir ve bu açıklama inandırıcı değildir. PYD bütün süreç boyunca, muhalefet'in bir parçası olduğunu, Esad rejimini savunmadığını, Esad rejimiyle bir ilişkisi olmadığını iddia edecekti. Bu sözleri, misal PKK'nin önde gelen isimlerinden Murat Karayılan'ın "Şimdi Türk devleti, Batılı devletlerin, özellikle ABD'nin ve bir kısım Avrupa devletinin, teşviki temelinde Suriye'ye müdahale için hazırlanmaktadır. Bir tampon bölgesi oluşturmak üzere Suriye'ye müdahale hazırlıkları söz konusudur... Açıkça belirteyim; eğer Türk devleti Batı Kürdistan'daki halkımıza bir müdahale yaparsa tüm Kürdistan bir savaş alanına dönecektir"¹³ sözlerini göz önünde belirterek değerlendirmek gerekli. Mevcut duruma bakınca bu iddialara inanmak saflık olacaksa da, PYD Esad rejimi ile arasına koyduğu bu siyasi mesafeyle, dürüst bir biçimde değilse de akıllıca bir biçimde Suriye Kürdistanı'ndaki itibarını korumuştur.

Her halükarda, özellikle Rusya ve Çin'in, kısmen de olsa Esad'dan desteğini çekmesinden sonra ortaya çıkan gelişmeler olayı farklı bir boyuta taşıdı. Yeni gelişmeler, Türkiye sınırına PYD bayrağı açılmasıyla Türkiye'ye yansyacaktı, ayrıca yazın başlamasıyla Türkiye Kürdistanı'ndaki çatışmalar da şiddetlenmişti. Haziran ayında, PYD'nin kontrolündeki Batı Kürdistan Halk Kongresi ile Kürt Ulusal Konseyi, Hewler'de (Erbil), Barzani'nin insiyatifiyle 7 maddelik bir anlaşma imzalamışlardı fakat sonraki günlerde iki taraf da anlaşmaya uymayacaktı. Anlaşma maddeleri arasında tarafların silahsız olması ve herhangi bir parti bayrağı değil, yalnızca Kürt bayrağının açılması vardı ki Suriye Kürdistanı'ndaki tek silahlı güç olan PYD'nin silah bırakma niyeti noktu, ayrıca PYD'liler parti bayrağı açmaya devam ediyorlardı. Buna karşın Kürt Ulusal Konseyi üyesi partilerden bazıları, Suriye Kürdistanı'nda PYD'nin etkisini kırmak için Özgür Suriye Ordusu ile hatta Türk istihbaratıyla temaslar kurmayı sürdürüyorlardı. Temmuz ayının başlarında, PYD üyeleriyle Suriye Ulusal Konseyi'ni destekleyen Kürtler arasında silahlı çatışmalar dahi gerçekleşecekti. 1994 ile 1997 yılları arasında Irak Kürdistanı'nda gerçekleşen ve binlerce kişinin hayatına malolan Kürt İç Savaşı'nın bir ikincisinin Suriye Kürdistanı'nda gerçekleşebileceğine yönelik korkular ifade edilmeye başlamışken, Esad rejimi askeri bölgeden çekilmeye başladı. Rusya ve Çin'in kısmen de olsa Esad'dan desteklerini çekmeleri, Sünni

muhalefeti Esad'a karşı harekete geçmeye itmişti, buna karşı Esad da bütün askeri gücünü birarada toplamak istiyordu. 11 Temmuz'da, Arfin kentinin kontrolü PYD'nin eline geçti. Hemen ertesi gün, 12 Temmuz'da yine Barzani'nin çabaları sonucu Hewler anlaşması, yine Hewler'de, Suriye Kürdistanı'nın geleceğine dair somut maddeleri temel alarak ve Kürt Ulusal Konseyi'nin bütün üyelerinin katılımıyla yenilenecekti. Yeni anlaşmaya göre, Suriye Kürdistanı'nın denetimini sağlamak için, Batı Kürdistan Halk Kongresi ve Kürt Ulusal Konseyi üç alt komitenin oluşturacağı bir Kürt Yüksek Komitesi kurulacak, bu alt komitelerden biri yeni Yüksek Komite'nin silahlı organı Halk Savunma Birlikleri'ni yönetecek güvenlik komitesi, ikincisi gerek Suriye'de, gerek uluslararası alanda Suriye Kürdistanı'nı temsil edecek dış işleri komitesi ve bir kamu hizmetleri komitesi olacaktı¹⁴. İlerleyen günlerde, Esad'ın ordusu Suriye Kürdistanı'nın tamamından çekilerek, bölgeyi, başkenti sayılan Kamışlo dahil tamamen fiili olarak PYD kontrolüne bırakacaktı.

Çok geçmeden, Suriye'deki bu gelişmeler Türkiye'de duyulmaya başladı. Başlangıçta kamuoyundaki şaşkınlık, TC hükümetinin ne kadar paniklediğinin bir göstergesiydi. Temmuz ayının ikinci yarısında, Irak Kürdistanı'nda peşmerge kışlalarında eğitilmiş binlerce Suriye'li Kürt Suriye Kürdistanı'na giriş yapmaya başladı. Öyle görünüyor ki bu askerlerin büyük çoğunluğunu PYD taraftarları oluşturmaktaydı, fakat durum Türkiye'de böylesi bir netlikte görünmekten çok uzaktı. Türk burjuvazisinin pek çok yayın organında yayınlanan bir haberde şöyle yazılacaktı: "Erbil'de bir süre önce 'Kürtlerin birliği' adı altında Irak ve Suriye'deki Kürt liderlerin katıldığı toplantıda alınan karar gereği, PKK ve PYD güçlerine karşı koruma sağlamak amacıyla Peşmergelerin sınırı aştığı bildirildi... [Yapılan] açıklamada şu bilgilere yer verildi: "Başkan Barzani'nin 'hiçbir güç tanınmadan ve engel olmalarına izin verilmeden Batı Kürdistan'a girilerek halkın güvenliği sağlanacak ve Kürtlerin ulusal hakları noktasında gerekenler yapılacak' talimatından sonra bugün Pêşmerge güçleri güle oynaya Batı Kürdistan'a girdiler." PKK ve PYD'nin önlemeye çalıştığı Peşmerge güçlerin hiçbir engel tanımadan Suriye'ye girdiği açıklandı."¹⁵ Görünen o ki, Türk burjuva basınının, PYD'nin, Batı Kürdistan Halk Kongresi adlı kitle örgütlenmesi aracılığıyla Hewler'de yapılan iki toplantıya da katıldığından haberi yoktu! Bununla birlikte, belirtmemiz gerek ki bir ihtimal bu uçuk haberin tek sorumlusu, Türk burjuva basınının görmesi istenileni görmeye koşullanmış hayal gücü olmayabilir. Barzani'nin Türk basınına, hatta bizzat TC hükümetine olayları, kritik aşama aşılana kadar bu şekilde yansıtmış olması ihtimalini gözden kaçırmamak gerekli.

Her halükarda, gerçek durum, Suriye Kürdistanı'nda Barzani'nin desteklediği Kürt Ulusal Konseyi ile PKK'nin desteklediği PYD'nin uzun erimli bir ittifak kurmuş olduğu, kısa sürede ortaya çıkacaktı. Başbakan Erdoğan, yukarıdaki haberin yayınlanmasından birkaç

gün sonra, Suriye Kürdistanı'ndaki egemen oluşumu PKK ve PYD'nin yapılanması olarak tanımlayacak, ve Türkiye olarak buna "eyvallah demeyiz, gerekirse müdahale ederiz" diyecekti. Çok kısa bir süre içerisinde Hatay sınırına askeri sevkiyat başlayacaktı. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, apar topar Irak Kürdistanı'na gönderildi. Barzani'ye Esad sonrası Suriye'de Kürt özerkliğine karşı olmadıklarını söylerken ana hatlarıyla PKK ve PYD'ye güvenmemesini, Kandil'de PKK'ye karşı daha sert tutumlar almalarını ve yalnız Kürt Ulusal Konseyi'ni değil Suriye Ulusal Konseyi'ni de desteklemelerini salık veren Davutoğlu, her ne kadar görüşmeler sonrasında "mesajımızı aldı" dese de, onun vermeye çalıştığı mesajla Barzani yönetiminin aldığı mesajın aynı olduğundan emin değiliz. Görüşmenin ardından durumu değerlendirmek için toplantı yapan Kürdistan Demokrat Partisi ve Kürdistan Yurtseverler Birliği üyeleri, yaptıkları açıklamada şöyle diyeceklerdi: "Toplantının odaklandığı konulardan biri Batı Kürdistan'da Kürt bayrakları yerine Öcalan resimleri kullanan PKK'li kardeşlerimizin uzlaşmazlığıydı. Böylesi eylemleri durdurulmalı"¹⁶. Sonrasında Davutoğlu Hewler'de Kürt Yüksek Komitesi'nin PYD'li olmayan üyeleri ve Suriye Ulusal Konseyi'yle ortak bir toplantı yaptı. Irak Kürdistanı yetkililerinin de mevcut olduğu toplantıya katılan Kürt Ulusal Konseyi kökenli Kürt Yüksek Komitesi üyeleri, toplantıya Davutoğlu'nun katılacağını bilmediklerinden, yalnızca Suriye Ulusal Konseyi temsilcileriyle buluşacaklarını zannettiklerinden şikayetçi olurken toplantıda Davutoğlu'na "Eğer PYD PKK'nin parçasıysa, TBMM'de milletvekilleri olan BDP de PKK'nin parçasıdır. Sizin için mübah olan bize neden yasak olsun?" diyeceklerdi¹⁷.

Onlarca yıldır, irili ufaklı sayısız devletin ajanlarının fink attığı, gün doğmadan kırk anlaşmanın yaptığı bir coğrafyada evsahibi konumunda olan bir burjuvazinin temsilcisiinden ağız ve ayak oyunlarında usta olması tamamen doğal. Silahlı diplomasi zanaatında, yıllardır bu işi yapan Barzani'nin, karşısında daha dünkü çocuk gibi kalan Türk hükümet yetkililerini tereyağından kıl çeker gibi oyalayabilmesi şaşırtıcı değil. Bununla birlikte görünen o ki ortada Davutoğlu'na verilen mesajlar da var. Tabii ki, eğer Davutoğlu, Irak Kürdistanı'ndaki siyasetçilerin örtük ve diplomatik biçimde verdiği mesajları almadıysa, aynı mesajı açık bir biçimde Murat Karayılan da veriyor: "Eğer Türkiye, Batı Kürdistan'a yani Suriye Kürdistanı'na herhangi bir biçimde müdahale ederse, bu artık Kürt halkı için tahammül sınırlarını aşan bir durum olur... [D]evletin kalkıp da sınırı aşarak Batı Kürdistan'daki halka da saldırması halinde sadece Batı Kürdistan'daki Kürt halkının değil, tüm parçalardaki Kürt halkının Türk devletine karşı savaş açmasına neden olur"¹⁸.

Gerdun

(Yazımızın geri kalan kısmını Dünya Devrimi'nin Kasım-Aralık sayımızda yayınlamaya devam edeceğiz.)

21. Yüzyıl'da Kadının Durumu

Bugün temelde hala ataerkil nitelikte olan bir toplumda, kadının çektiği çile büyük önem taşımayı sürdürmektedir[1]. Dünya genelinde, evlilik içi şiddet, ritüel genital mütilasyonlar, aşırı dincilik benzeri gerici ve köhne ideolojiler hüküm sürmeye, hatta gelişmeye devam etmektedir.

Doayısıyla 19. yüzyılda sosyalistlerin "kadın sorunu" ismini verdikleri sorun, bugün de karşımızdadır: kadının bu belirli baskı biçiminden muzdarip olmadığı bir toplum nasıl yaratılabilir? Ve komünist devrimcilerin "kadın mücadelelerine" dair tutumu ne olmalıdır?

Baştan bir noktayı belirtmemiz gerekli: kapitalist toplum insan toplumunun görmüş olduğu en radikal değişikliğin temelini hazırlamıştır. Önceki bütün toplumlar, istisnasız olarak emeğin cinsel ayırımına dayanmışlardır. Sınıfsal doğaları ne olursa olsun, ve bu toplumlarda kadının durumu aşağı yukarı olumlu olsa da olmasa da, geçmişteki bütün toplumlarda belirli işler erkeklerle ayrılmışken başka işler kadınlara ayrılmıştır. Kadın ve erkeklerin meşgaleleri bir toplumdan diğerine farklı olabilir, fakat bu ayrımın evrensel olduğu bir olgudur. Bu durumun nedenlerine burada inmemiz mümkün değil, bu yüzden bu ayrımın kökenlerinin büyük ihtimalle insanlığın şafağına gittiğini ve hamilelik ve doğumun getirdiklerinde olduğunu söylemekle yetinmek durumundayız. Tarihte ilk defa, kapitalizm bu ayrımı ortadan kaldırma yönünde bir eğilim göstermiştir. Ortaya çıkışından itibaren kapitalizm emeği soyut emeğe dönüştürmüştür. Daha önce köylünün ve zanaatkarın loncaların ve geleneksel kanunların düzenlediği somut emeği varken şimdi tek karşılığı saat veya parça olan emek gücünden hariç hiçbir şey yoktur: işi yapan kişi dışarıda kalmıştır. Kadınlara verilen ücret daha az olduğu için, fabrikalarda erkek emeğinin yerine kadın emeğinin tercih edildiği durumlar olmuştur – bu durumun bir örneği olarak 18. yüzyıldaki dokumacıları verebiliriz. Makineleşmenin gelişimiyle, işin fiziksel güce bağlılığı giderek azalmıştır zira insan emeğinin gücünün yerine makinaların çok daha büyük gücü geçmiştir. Bugün, hala erkeğin fiziksel gücünü gerektiren işlerin sayısı bir hayli sınırlıdır ve önceden erkeklerle ayrılmış pek çok yeni alana kadınlar girmektedirler. Kadının "irrasyonelliğine" dair eski önyargılar neredeyse kendiliğinden ölmektedirler ve daha önceden yalnızca "rasyonel" erkeklerin uygun olduğu düşünülen bilimsel ve tıbbi mesleklerde çalışan kadınların sayısı gün geçtikçe artmaktadır.

Kadının kitlesele olarak ortaklaşmış emek dünyasına[2] girişinin iki tane potansiyel olarak devrimci sonucu vardır:

İlkin, cinsel işbölümüne son vererek kapitalizm kadınların ve erkeklerin artık cinsel olarak belirlenmiş meşgalelerle sınırlı olmadığı, bütünlüklü insani varlıklar olarak yeteneklerini tamamen gerçekleştirebilecekleri bir dünyanın yolunu açmıştır.

İkincisi, kadının ekonomik bağımsızlık kazanmasıdır. Kadın ücretli işçi artık hayatta kalmak için kocasına bağımlı değildir ve bu ilk defa kadın işçi kitlelerinin kamusal ve siyasi hayatta rol oynama ihtimalini yaratmıştır. Kapitalizm altında, 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılda

kamusal hayata katılma talebi yalnızca çalışan kadınlarla sınırlı değildi. Üst ve orta sınıf kadınlar da eşit haklar ve özellikle oy hakkı taleplerini benimsemişlerdi. Bu durum, işçi hareketinin feminist harekete dair takınacağı tutum sorununu ortaya atmıştı. İşçi hareketi kadına yönelik her türlü baskıya karşıyken, feminist hareketler – sorunu sınıf açısından değil cinsiyet açısından ortaya koydukları için – mevcut düzenin kadınların ve erkeklerin oluşturduğu bir sınıf, yani proletarya tarafından devrimci yıkımına karşı çıktılar. Aşağı yukarı aynı sorun bugün de karşımızdadır: devrimciler kadın kurtuluş hareketine yönelik nasıl bir tutum takınmalıdır?

Kadınların oy hakkı mücadelesine yönelik 1912'de kaleme aldığı bir makalede Rosa Lüksemburg hakim sınıftan kadınlarla kadın proleterler arasında net bir ayrım koymuştu: " 'Erkek ayrıcalıklarına' karşı dişi aslan kesilmiş bu burjuva kadınların büyük çoğu, eğer oy hakkı elde ederlerse uysal koyunlar gibi tırıs tırıs muhafazakar ve ruhban gericiliğin saflarına katılırlar (...) Ekonomik ve toplumsal olarak, sömürücü sınıflardan kadınlar nüfusun bağımsız bir kesimi değillerdir.. Tek toplumsal işlevleri hakim sınıfların doğa propagandasının araçları olmaktır. Buna karşı proleter kadınlar iktisadi olarak bağımsızlardır. Erkekler gibi toplum için üretkendirler"[3]. Lüksemburg, işçi sınıfından kadınların oy mücadelesiyle burjuva kadınların mücadelesi arasında net bir ayrım koymuştur. Dahası, kadın hakları mücadelesinin işçi sınıfının tümünü ilgilendirdiğinin altını çizmektedir: "Kadının oy hakkı hedefidir. Fakat bunu kazanmak için gereken kitle hareketini oluşturmak yalnızca kadına düşen bir iş değildir, proletaryanın tüm kadın ve erkeklerinin ortak sınıf kaygısıdır".

Burjuva feminizmin reddi, 1908'de Kadın Sorununun Toplumsal Temeli isimli çalışmaya imza atan Bolşevik Aleksandra Kollontay için de bir o kadar net olmuştur: "Sınıf içgüdüğü – feministler ne derlerse desinler – her zaman kendisini 'sınıf üstü' siyasetlerin asil heyecanlarından daha güçlü biçimde gösterir. Burjuva kadınlar ve 'küçük kız kardeşleri' eşitsizliklerinde eşit oldukları müddetçe, burjuva kadınlar tamamen içtenlikle kadının genel çıkarlarını savunmak için büyük çabalar ortaya koyabilirler. Fakat bariyet kalktığı ve burjuva kadınlar siyasi faaliyete erişim elde ettiği anda, 'tüm kadınların haklarının' taze savunucuları, kendi sınıflarının imtiyazlarının ateşli savunucularına dönüşürler (...) Bu yüzden feministler işçi kadınlara 'kadınların geneli için' bir ilkeyi gerçekleştirmekten bahsettikleri zaman, işçi sınıfından kadınlar doğal olarak güvensiz yaklaşır"[4]

1. Dünya Savaşı, Lüksemburg ve Kollontay'ın güvensizliklerinin tamamen haklı olduğunu gösterecekti. Savaşın başında İngiltere'deki kadın oy hakkı hareketi ikiye bölündü: bir tarafta Emmeline Pankhurst ve kızı Christabel'in başını çektiği feministler vardı, savaşı ve hükümeti bütün kalpleriyle destekliyorlardı; diğer tarafta ise İngiltere'de Sylvia Pankhurst, Avusturalya'da ise kardeşi Adeline vardı ve onların başını çektiği kanat, enternasyonalist tutumu savunmak için feminist hareketten ayrıldılar. Savaş sırasında Sylvia Pankhurst yavaş yavaş feminizme atıfta bulunmayı dahi tamamen bıraktı: 1916'da

"Kadın Hakları Federasyonu" isim değiştirerek "İşçi Hakları Federasyonu" olacak, 1917'de ise Kadın Zırhlısı adlı yayını İşçi Zırhlısı adını alacaktı.

Son olarak, kadınlar için "eşitlik" talebine değinmek istiyoruz. Kapitalizm emek gücüne ancak kaydı tutulacak bir soyutlama olarak baktığı için, eşitlik vizyonu da ancak kaydı tutulacak bir soyutlamadır: "eşit haklar". Fakat her kişi farklı olduğu için, yasada eşitlik hızla gerçekte eşitsizlik haline gelir[5] ve bu yüzden Marks'tan beri komünistlerin asla "toplumsal eşitlik" talepleri olmamıştır. Aksine, komünist toplumun şiarı, "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar"dır. Kadınların da erkeklerin asla sahip olamayacakları bir ihtiyacı vardır: çocuk doğurmak.

Dolayısıyla her kadının, bağımsızlığını ortadan kaldırmadan ne de toplumsal hayatın her alanına katılmasını en-

gellemeden çocuklarını dünyaya getirebilme ve ilk yıllarında onlara bakabilme şansına sahip olması gereklidir. Bu ihtiyaç – ki tabii ki burada genel anlamda konuşuyoruz, zira bütün kadınların bu ihtiyacı aynı derecede kimilerinin de hiç hissetmediği aşıkardır – toplumun desteklemesi gereken fiziksel bir ihtiyaçtır; kadının toplumun geleceği buna bağlı olduğu için, cesaretlendirmekten kazanacağı bir dünya, kaybedeceği ise bir hiç olan bir yetisidir. Dolayısıyla gerçekten insani bir toplumun, yani komünist toplumun kadına aslında yalnızca bir eşitsizlik olan soyut bir "eşitlik" dayatmaya çalışmayacağını kolaylıkla görebiliriz. Aksine, bir yandan kapitalizmin başlamak öte bir yere getiremediği bir süreci tamamlayarak tarihte ilk defa cinsel işbölümünü ortadan kaldırırken kadının bu özel yetisini, toplumsal faaliyetin bütünüyle birleştirmeye çalışacaktır.

Jens

Proletaryanın Devrimci Silahı: Tartışma

Komünist Sol ve Enternasyonalist Anarşizm, Bölüm 1: Ortak Yönlerimiz

Birkaç yıldır, bazı anarşist birey ve gruplar ile EKA, tartışma için açık ve kardeşçe bir şekilde birçok engeli aşmayı başardı. Anarşizm ve marxizm arasındaki karşılıklı ilgisizlik ve reddediş yerini tartışma isteğine, diğerinin pozisyonlarını anlama ve uzlaşa ve ayrılık noktalarının dürüstçe ifade edilmesine bıraktı.

Bu yeni ifade biçimi Meksika'da, iki anarşist grup (GSL ve PAM[1]) ile bir komünist sol örgütü olan EKA'nın imzaladığı ortak bir broşürü mümkün kıldı. Son zamanlarda Fransa'da, Toulouse'taki CNT-AIT, EKA'yı bir toplantısına sunum yapmak üzere davet etti.[2] Almanya'da da birtakım bağlantılar mevcut.

Bu dinamik temelinde, EKA enternasyonalizmin anarşist hareket içerisindeki tarihi üzerine ciddi bir şekilde çalışmaya başladı. 2009 döneminde, 'Anarşistler ve emperyalist savaş' başlığı altında bir yazı dizisi yayınladık.[3] Amacımız, her emperyalist çelişki ile, anarşistlerin bir kısmının milliyetçilik tuzağından uzak durabildiklerini ve proleter enternasyonalizmini savunabildiklerini göstermekti. Bu yoldaşların, şovenizm ve savaşın barbarlığı ile çevrelenmiş olmalarına rağmen devrim ve dünya işçi sınıfı için uğraşmaya devam ettiklerini gösterdik.

EKA'nın, gerçekten insanlığın özgürleşmesi için mücadele eden devrimciler ile proleter mücadeleye ihanet edenleri ayıran gerçek bir nokta olarak enternasyonalizme verdiği önemin farkındayız; bu metinler savaş yanlısı anarşistlerin uzlaşmaz bir eleştirisi ancak aynı zamanda hepsinin üzerinde, enternasyonalist anarşistlere bir selamlamadır!

Bunun yanı sıra, amacımız her zaman doğru kavranmadı. Bir süredir bu yazı dizisi bazı kesimlerde mesafeli bir tepki ile karşılandı. Bir taraftan, bazı anarşistler bu metinleri kendi hareketlerine açıkça bir saldırı olarak gördüler. Diğer taraftan da, komünist solun ve EKA'nın bazı sempatanları da "anarşistler ile uzlaşma" yönündeki bu çabalarımızı anlamadılar.[4] Metinlerimizdeki bazı insanları sinirlendiren[5] bariz hatalar bir tarafa, bu görünür bir şekilde çelişkili eleştiriler aslında aynı kökeni paylaşıyordu. Onlar, anlaşmazlıkların ötesinde ve üzerinde, devrimcileri biraraya getiren başlıca unsurları görmedeki zorlukların açığa

çıkmasını sağladılar.

Etiketlerin Ötesine Geçmek

Geleneksel olarak devrim mücadelesini ifadelendirenler iki kategoride sınıflandırılabilirler: marxistler ve anarşistler. Ve doğrusu aralarında önemli fikri ayrılıkları bulunmaktadır:

Merkeziyetçilik / Federalizm

Materyalizm / İdealizm

Geçiş dönemi ya da 'devletin dolaysız yıkılması'

1917 Ekim Devrimi'ni ve Bolşevik partiyi tanıma ya da kınama

Bütün bu sorunlar kesinlikle çok önemliler. Sorumluluğumuz bunları es geçmemek ve onlar üzerine açıkça tartışmak. Ancak bunlar hala, EKA için "iki kampa" ayırmıyorlar. Somut bir şekilde, marxist olan örgütümüz, bunun enternasyonalist anarşist militanlar ile aynı tarafta ve marxist olduklarını iddia eden 'Komünist' ve Maoist partilere karşı olan proletaryanın mücadelesi olduğunu kabul ediyor. Peki neden?

Kapitalist toplumda, iki temel kamp bulunuyor: Burjuvazinin tarafı ve işçi sınıfının tarafı. İlkine ait olan bütün siyasi yapıları kınıyor ve mücadele ediyoruz. İkinci tarafta olanlarla net ve daima kardeşçe bir tutumla tartışıyor ve üyeleri ile yardımlaşmanın yollarını arıyoruz. Ancak gerçekte aynı 'marxist' etiketi altında burjuva ve gerici örgütler bulunuyor. Aynısı 'anarşist' etiketi için de geçerli.

Bu sadece bir "edebiyat parçalama" değil. Tarih, proletaryayı eli kalbinde savunduğunu iddia edenlerin gerçekte onu arkadan hançerlediği 'marxist' ve 'anarşist' örgüt örnekleri ile dolu. Alman sosyal demokrasisi, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve binlerce işçiyi alçakça öldürdüğü 1919'da kendisine 'marxist' diyordu. Stalinist partiler 'komünizm' ve (ya da aslında SSCB tarafından başı çekilen emperyalist bloğun çıkarları için) 'marxizm' adı altında, 1953'te Doğu Almanya'daki ve 1956'da Macaristan'daki ayaklanmaları kanlı bir şekilde bastırmıştı. 1937'de İspanya'da CNT'nin liderleri hükümette yer alması, Stalinist katiller için binlerce anarşist devrimciyi ezmek ve katliama tabi tutmak için bir

bahane oluşturdu. Bugün, örneğın Fransa'da, aynı 'CNT' ismiyle, bir tarafta devrimci pozisyonları savunan (CNT-AIT) ve diğerk tarafta katıksız 'reformist' ve gerici (CNT 'Vignoles') iki anarşist örgüt bulunuyor.[6]

Etiketlerin arkasına gizlenen yanlış arkadaşları tanımak hayati bir görevdir. Ancak tersi bir tuzağa da düşmemeli ve dünyada 'devrimci gerçeğı'n savunucularının yalnız bizler olmadığımıza inanmalıyız. Komünist militanlar hala çok ince bir zemin üzerindeler ve izolasyondan daha zararlı bir şey yok. Bu nedenle (ya marxist ya da anarşist olsun), işçi sınıfı siyasetiyle ilgisi olmayan dükkan sahibi zihniyeti ile kendi 'tekkesi'nin, kendi 'ailesi'nin taraftarı olan eğilime karşı da mücadele etmeliyiz. Devrimciler birbirleriyle yarışmazlar. Farklılıklar, anlaşmazlıklar, aynı zamanda ne kadar derin olursa, açık ve içtenlikle tartışıldıkları sürece, sınıf bilinci için o kadar zenginleşen bir kaynaktır. Enternasyonal ölçekte bağlantılar kurmak ve tartışmak mutlak gerekliliklerdir.

Ancak bunun için, 'marxist veya 'anarşist' etiketleriyle sabitleştirmeden (proletarya tarafından kapitalizmi yıkma perspektifini savunan) devrimciler ile (bir ya da daha fazla yolla, bu sistemin yaşamını sürdürmesine yardımcı olan) reaksiyonerler/gericileri nasıl ayıracağımızı bilmemiz gerekiyor.

Marxistleri ve Enternasyonalist Anarřistleri Birleřtirenler

EKA için burjuva örgütleri proleter örgütlerden ayıran temel kriterler bulunuyor. Kapitalizme karşı işçi sınıfının mücadelesini desteklemek, tarihsel aşamadaki bu mücadeledeki tehlikelere olan bakışı asla yitirmeden acil bir yoldan sömürü ile mücadele (örneğin grevler) anlamına geliyor: devrim yoluyla bu sömürü sistemini yıkmak. Bunu yapmak için, bir örgüt, burjuvazinin ister 'faşist' burjuvaziye karşı 'demokratik' burjuvaziye ya da sağı karşı solu veya İsrail burjuvazisine karşı Filistin burjuvazisini, vb. ya da 'ehven-i şer' olanı 'kritik' veya 'taktik' hiçbir yolla asla desteklememelidir. Böyle bir yaklaşımın iki somut ifadesi vardır:

Kapitalist sistemi ya da ona benzeyen biçimdeki bir sistemi yöneten ya da savunan partilere herhangi bir seçim desteğı vermeyi veya işbirliğini reddetmek (sosyal demokrasi, Stalinizm, 'Chavismo/Chavezcilik', vb.) Her şeyden önce, herhangi bir savaş esnasında, bu, uzlaşmaz bir enternasyonalizmde ısrar etmek, řu ya da bu emperyalist kamp arasında seçim yapmayı reddetmek demektir. 20. yüzyılın bütün emperyalist savaşları sırasında olduğı gibi Birinci Dünya Savaşı sırasında da, savaşan tarafları destekleyen bütün bu yapılar enternasyonalizmin durduğı yeri terkettiler, işçi sınıfına ihanet ettiler ve burjuva kampa entegre oldular.[7]

Burada açıkça ifade edilen bu kriterler EKA'nın diğerklerini mahkum ederken niçin bazı anarşistleri mücadelede yoldaş olarak gördüğünü, neden tartışmak ve yardımlaşmak istediğini açıklıyor. Örneğın, biz KRAS ile savaş karşısında, özellikle Çeçenistan'daki savaş üzerine enternasyonalist deklarasyonlarını yayınlayarak ve selamlayarak yardımlaştık. EKA, bu anarşistleri, onlarla aramızdaki farklara rağmen, proleter kampın bir parçası olarak kabul ediyor. Onlar kendilerini açıkça teoride enternasyonalizmi savunan ama

emperyalist savaşlarda dövüşen bir tarafı savunarak pratikte karşısında duran diğerk anarşistler ve (Komünist partiler, Maoist ve Troçkistler gibi) 'Komünistler'den ayırırlar. şunu unutmamalıyız ki; 1914'te, Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde ve 1917'de Rus devrimi gerçekteştiğinde, sosyal demokrasinin 'marxistler'inin büyük bir çoğunluğu, İspanyol CNT'si emperyalist savaş kınarken ve devrimi desteklerken proletaryaya karşı burjuvazinin saflarında yer aldılar. O günlerin devrimci hareketleri sırasında, anarşistler ve marxistler, proleter dava için çalıştılar ve fikir ayrılıklarına rağmen aynı saflarda bulundular. Hatta dejenere olan 2. Enternasyonal'den ayrılan devrimci marxistler (Rusya'da Bolşevikler, Almanya'da Spartakistler, Hollanda'da Tribunistler, İtalya'da Absentionistler) ile birçok enternasyonalist anarşist gruplar arasında, dünya çağında örgütlü yardımlaşmayı geliştirme yönünde çabalar da bulunuyordu. Bu sürecin bir örneğı de, sonradan vazgeçse de, başta Üçüncü Enternasyonal'e katılma ihtimalini düşünen bir örgüt olarak CNT ile verilebilir.[8]

Son bir örnek daha vermek gerekirse, bugün dünyanın birçok bölgesinde, birçok anarşist grup ve sadece enternasyonalist pozisyonları sürdüren değıl aynı zamanda burjuvazinin bütün ideolojileri ve akımlarına karşı proletaryanın bağımsızlığı için dövüşen IWA'nın şubeleri bulunuyor:

Bu anarşistler doğrudan eylem ve kitlesel sınıf mücadelesi ile kitle meclisleri ve işçi konseylerindeki öz-örgütlülüğü savunuyorlar; onlar herhangi bir seçim sirkine katılmayı ve bu sirkte yer alan siyasi partileri, ne kadar radikal olursa olsun desteklemeyi reddediyorlar. Kelimenin diğerk anlamıyla, onlar çubuğı Birinci Enternasyonal'in temel prensiplerinden birisine büküyorlar: "işçilerin kurtuluşu, işçilerin kendi görevidir". Bu yoldaşlar, devrim ve bir dünya insanlığı toplumu için mücadelenin bir parçasıdır.

EKA, işçi sınıfının bağımsızlığını savunan bu enternasyonalist anarşistler ile aynı safta yer alıyor. Evet, bizler onları, bizimle tartışmak ve yardımlaşmak isteyenlerle birlikte yoldaş olarak görüyoruz. Evet, biz aynı zamanda, anarşizm etiketi altında ulusalcı/milliyetçi ve reformist pozisyonları savunan ve esasta kapitalizmin savunucuları olanlardan bir tarafa, bu anarşist militanlar ile komünist sol arasında fazlaca ortak noktanın bulunduğunu düşünüyoruz. Dünyadaki bütün devrimci gruplar ve unsurlar arasında yavaş yavaş gelişen diyaloglarda kaçınılmaz olarak hatalar, yapay tartışmalar, acemice formülasyonlar, anlaşmazlıklar ve büyük fikir ayrılıkları ortaya çıkacaktır. Ancak proleter mücadelenin ihtiyaçları, artık daha dayanılmaz ve barbar hale gelen bir kapitalizme karşı, dünya proleter devrimi perspektifinin kaçınılmazlığını, insanlığın kurtuluşunun ön sürecini hayati ve gerekli bir çaba, bir görev kılıyor. Ve bugün, birçok ülkede, marxizm ya da anarşizme başvuran (ya da her ikisine de açık olan) devrimci proleter azınlıkların ortaya çıkmasını gözlemliyorken, bu tartışma ve yardımlaşma görevi, istekli ve coşkulu bir cevap ile karşılığını bulmalıdır.

Bu serinin gelecek yazıları, tartışmada yaşanan zorluklar ve onları aşma yöntemleri üzerine olacak. Aynı zamanda yanlış bir şekilde geçmişte tarafımızdan bir solcu grup olarak yaftalanmış Britanya'daki Anarşist Federasyon'a daha ayrıntılı olarak göz atacağız.

Enternasyonal Komünist Akım, 30/06/10

EKA Yayınları

Accion Proletaria (İspanya)

Apartado de Correos 258, 46080 Valencia, İspanya

Communist Internationalist (Hindistan)

POB 25, NIT, Faridabad, 121001, Haryana, Hindistan

Dünya Devrimi (Türkiye)

Türkiye'de şu anda bir posta kutumuz bulunmamaktadır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Internacionalismo (Venezüella)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İspanya'daki adresle iletişime geçebilirsiniz

Internationalism (ABD)

Internationalism 320 7th Ave. #211 Brooklyn, NY 11215, ABD

Internationalisme (Belçika)

BP 1134, BXL 1, 1000 Bruksel, Belçika

Internationell Revolution (İsveç)

Box 21 106, 100 31 Stockholm, İsveç

Révolution Internationale (Fransa)

RI, Mail Boxes 153, 108 rue Damremont, 75018 Paris, Fransa

Rivoluzione Internazionale (İtalya)

CP 469, 80100 Napoli, İtalya

Revolucion Mundial (Meksika)

Apartado Postal 15-024, C.P 02600, Distrito Federal, Mexico, Meksika

Weltrevolution (Almanya)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Weltrevolution (İsviçre)

Postfach 2216, CH-8026 Zürich, İsviçre

Wereldrevolutie (Hollanda)

Postbus 339, 2800 AH Gouda, Hollanda

World Revolution (İngiltere)

BM Box 869, London WC1N 3XX, İngiltere

K İ T A P Ç I K

**BURJUVA SOLU
NEDİR?**

ALINTILAR

Komintern yönetiminin savaştığı hayaletler arasında, Lüksemburgizm dahi vardı ki bu Rosa Lüksemburg'un katli Komünist Enternasyonal'in Birinci Kongre'sine damgasını vurmuştu. Bu politikanın ardından, esasında Enternasyonal Moskova'nın bir uzvuna dönüşmüştü. Fakat Moskova'nın bir uzvu olmak yeterli değildi. Moskova'ya hizmet edebilmek için, bu partilerin kendi ülkelerindeki milli burjuvazinin çıkarlarıyla da belirli bir uyum sağlamaları gerekiyordu. Lenin ve yoldaşlarının baş düşman ilan ettiği yurtseverlik, Lenin'in takipçisi olduğunu söylenenlerce bayraklaştırıldı.

Savaş boyunca, Tito'dan Enver Hoca'ya, Mao'dan Togliatti'ye, Thorez'den Zachariadis'e bütün Stalinist şefler, ulusun kurtuluşu ve demokrasinin korunumu için düşmana karşı vatani kurtarma savaşına girilmesini savunacaklar, destekçileri ellerinde milli bayraklar, ağızlarında milli marşlar, işgalci düşmana karşı romantik milliyetçi bir şekilde savaşıyorlardı. Ve bütün bu siyasetler, tıpkı 1. Dünya Savaşı'nda sosyal demokrasinin yaptığı gibi işçilerin vatan ve demokrasi uğruna – yani burjuvazinin çıkarları uğruna canlarını vermeleri anlamına gelecekti.

Troçki'nin yurt dışına çıkmasıyla, kendisine esasında bir hafta olarak verilen Troçkizm ismini daha da bir taşımaya başlayacak olan uluslararası sol muhalefet, Troçki'nin Ekim Devrimi'ndeki rolünden kaynaklı karizması sayesinde, Stalinizme muhalif hiçbir komünist hareketin kazanmadığı bir güç elde edecekti. Öte yandan Troçkist hareketin kimi hastalıkları vardı. Troçki Ekim Devrimi sonrasındaki yıllarda Enternasyonal'in en önemli isimlerinden biri olmuştu, ve Leninizme gerçekten sadık kalan kendisi olduğunu kanıtlamak için Lenin döneminde yapılmış herşeyi sahipleniyordu. Bu sahiplenilenler arasında, milli-burjuva hareketleri desteklemek, sosyal demokrasiyi reformist işçi hareketi olarak görmek ve birleşik cepheleeri savunmak gibi oportünist yaklaşımlar vardı. Troçki, Stalinistlerin halk cephesi formülasyonuna, aleni burjuva partilerle aynı cephede bir araya gelinmesini savundukları için karşı çıkacaktı; fakat sosyal demokrat partilerin de artık aleni burjuva partiler olduğu göz önünde bulunursa, birleşik cephe ile halk cephesi formülasyonları arasında içeriksel bir farklılık yoktu.

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde dünya, Rus ve Amerikan emperyalist blokları arasındaki çatışma etrafında şekillenmişti. Sosyal demokrasi, özellikle Batı Avrupa'daki burjuva demokrasilerindeki önemli işçi-düşmanı işlevini korudu. Stalinizm aynı doğrultuda işçi sınıfının çıkarlarından yanaymış gibi gözüküp burjuva siyaseti yapmaya, Troçkizm de bu siyasete eleştirel biçimde alkış tutmaya devam etti.

Burjuva solu, tarihi boyunca kapitalist düzene hep hizmet etmiş, iyi niyetli insanları gerçek proleter mücadele saflarından uzak tutmaya çalışmış, açıkça veya örtük biçimde kapitalist toplumun çıkarlarını savunmuştur.

Dünya Devrimi'nin eski ve yeni sayılarını ve yayınladığımız kitapçıkları PDF olarak size göndermemizi istiyorsanız turkiye@internationalism.org adresine, farklı dillerdeki çeşitli yayınlarımıza abone olmak için international@internationalism.org adresine veya isimle hitap etmeden yanda belirtilen posta adreslerine yazınız. Tartışma devrimci hareket için hayati bir öneme sahiptir. Siyasi faaliyetlerimizin en önemli unsurlarından biri, temel ilkelerimizin tanımladığı üzere 'Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi'dir. Bu bize göre ancak devrimci saflar içerisinde farklı düşünce ve görüşlerin karşılaşması ve tartışılmasıyla mümkündür. Bu yüzden okuyucularımızı, internet sitemizin dahil olduğu yayınlarmızda savunduğumuz görüşler ve analizlere dair yorumlarını, fikirlerini ve eleştirilerini bizimle paylaşmaya teşvik ediyoruz. Bütün ciddi yazışmaları mümkün olan en kısa sürede yanıtlamak için elimizden geleni yapacağız, fakat kısıtlı kaynaklarımız bunun hemen gerçekleşmesine imkan vermeyebilir. Genel ilgi görebilecek konulardaki yazışmaları ve bizim cevabımızı bize yazan kişinin onayıyla yayımlayabiliriz.

Enternasyonal Komünist Akım - Temel İlkeler

- Kapitalizm Birinci Dünya Savaşı'ndan beri çöken bir toplumsal sistemdir. İki defa insanlığı kriz, dünya savaşı, yeniden yapılanma ve yeniden krizden oluşan barbarca bir döngüye sürüklemiştir. Seksenlerde bu çöküşün son evresine, çürüme evresine girmiştir. Bu geri çevrilemez tarihsel düşüşün sunduğu iki ihtimal vardır: ya sosyalizm ya da barbarlık; ya dünya komünist devrimi ya da insanlığın yok oluşu.

- 1871 Paris Komünü, koşulların olgunlaşmamış olduğu bir dönemde proleteryanın bu devrimi gerçekleştirmek için ilk denemesiydi. Kapitalist çöküşün başlamasıyla bu koşullar yerine getirildikten sonra, 1917'de Rusya'da gerçekleşen Ekim devrimi, emperyalist savaşa son vermiş ve daha sonra birkaç yıl daha devam etmiş olan uluslararası devrimci dalganın bir parçası olarak gerçek dünya komünist devrimine doğru atılmış ilk adımdı. Uluslararası devrimci dalganın yenilgisi, özellikle 1919-23 arası Almanya'daki yenilgi, Rusya'daki devrimi yalıtı ve hızla yozlaşmaya mahkûm etti. Stalinizm, Rus devriminin bir ürünü değil, mezar kazıcısı oldu.

- SSCB'de, Doğu Avrupa'da, Çin'de, Küba'da vb. ortaya çıkan ve 'sosyalist' veya 'komünist' adıyla alınan devlet mülkiyetine dayanan rejimler, kendisi çöküş döneminin önemli bir niteliği olan devletçi kapitalizme doğru evrensel eğilimin özellikle vahşi bir türünden başka bir şey değillerdi.

- 20. yüzyılın başlangıcından beri bütün savaşlar, büyük küçük bütün devlet arasında uluslararası alanda bir yer etme mücadelesinin bir parçası olan ölümcül emperyalist savaşlardır. Bu savaşlar insanlığa daima yükselen bir ölçekte ölüm ve yıkımdan başka hiçbir şey getirmemiştir. İşçi sınıfı savaşlara ancak uluslararası dayanışma ve bütün ülkelerde burjuvaziyle savaşarak karşı koyabilir.

- Bahanesi ister etnik, ister tarihsel ister dini olsun, bütün milliyetçi ideolojiler - 'ulusal kurtuluş', 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı' vs - işçiler için gerçek zehirlerdir. Onları burjuvazinin şu veya bu kesiminin tarafını tutmaya çağırarak işçileri bölerler ve onları savaşların ve sömürücülerinin çıkarları uğruna birbirlerini katletmeye yöneltirler.

- Çöken kapitalizmde parlamentolar ve seçimler bir maskaralıktan başka hiçbir şey değildir. Parlemonter sirke katılma yönündeki her çağrı sadece bu seçimlerin sömürülenler için gerçek bir seçenek sunduğu yalanını güçlendirmeye yarayabilir. Burjuva hakimiyetinin özellikle ikiyüzlü bir biçimi olan 'demokrasi' köklerinde kapitalist diktatörlüğün Stalinizm veya faşizm gibi diğer biçimlerinden farklı değildir.

- Burjuvazinin bütün kesimleri tamamen gericidir. Bütün sözde 'işçi' partileri, 'Sosyalist' ve 'Komünist' (artık eski-'Komünist') partiler, solcu örgütler (Troçkistler, Maoistler, eski-Maoistler ve resmi anarşistler) kapitalizmin siyasi aygıtlarının sol kanadını oluşturmaktadır. Proleteryanın çıkarlarını burjuvazinin bir kesiminin çıkarlarıyla karıştıran bütün 'halk cephesi', 'anti-faşist cephe' ve 'birleşik cephe' taktikleri sadece proleter mücadeleyi boğmaya ve saptırmaya yarar.

- Kapitalizmin çöküş dönemiyle birlikte, heryerdeki sendikalar kapitalist düzenin proleterya içerisindeki organlarına dönüştürüldüler. Sendika örgütlerinin çeşitli biçimleri, ister 'resmi' örgütler olsun ister 'taban' örgütleri, sadece işçi sınıfını kontrol altında tutmaya ve mücadelelerini baltalamaya yarar.

- İşçi sınıfı kavgasını yaymak için, mücadelelerini, genişlemenin ve örgütlenmenin kontrolünü, bağımsız genel kitle toplantıları ve seçilmiş ve her an geri çağırılabilir delegelerin oluşturduğu komiteler aracılığıyla alarak birleştirmelidir.

- Terörizm hiçbir şekilde işçi sınıfı mücadelesinin bir yöntemi olamaz. Eğer kapitalist devletler arasındaki daimi savaşın bir ifadesi değilse geleceği olmayan bir toplumsal katmanın ve küçük-burjuvazinin çürümesinin bir ifadesi olan terörizm, her zaman burjuvazinin kendi amaçları doğrultusunda kullanması için uygun bir zemin olmuştur. Küçük azınlıkların gizli faaliyetlerini savunmak, proleteryanın bilinçli ve organize kitle faaliyetlerinden doğan sınıfsal şiddeti savunmanın tamamen karşıtıdır.

- İşçi sınıfı komünist devrimi gerçekleştirebilecek tek sınıftır. Onun devrimci mücadelesi engellenemez bir biçimde işçi sınıfını kapitalist devletle yüzleşmeye itecektir. Kapitalizmi yok etmek için, işçi sınıfı bütün mevcut devletleri devirmek ve dünya çapında proleterya diktatörlüğünü, bütün proleteryaı yeniden örgütleyecek işçi konseylerinin uluslar arası iktidarını kurmalıdır.

- Toplumun işçi konseyleri tarafından komünist dönüşümü ne 'öz-yönetim' ne de ekonominin millileştirilmesi anlamına gelir. Komünizm, işçi sınıfının ücretli emek, meta üretimi, ulusal sınırlar gibi kapitalist toplumsal ilişkileri bilinçli bir şekilde yok etmesini gerektirir. Bu da bütün faaliyetlerin insani ihtiyaçları karşılamaya adanmış bir dünya toplumunun yaratılması anlamına gelmektedir.

- Devrimci siyasi örgüt işçi sınıfının öncü kolunu oluşturur ve sınıf bilincinin proleterya içerisinde genelleşmesinde faal bir etmendir. Görevi hiçbir şekilde 'sınıfı örgütlemek' veya sınıfın adına 'iktidarı almak' değildir. Devrimci örgütün görevi mücadelelerin birleşmesine ve işçilerin kontrolü kendileri için kendilerinin almasına doğru giden hareketin faal bir parçası olmak, bir yandan da proleteryanın kavgasının devrimci siyasi hedeflerini çıkartmaktır.

Faaliyetlerimiz

Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi. Proleteryanın devrimci faaliyetlerine doğru giden süreçte katkı yapmak amacıyla uluslararası ölçekte birleşik ve merkezileşmiş örgütlü müdahale.

Devrimcilerin, işçi sınıfının kapitalizmi devirmesi ve komünist toplumun yaratılması için kaçınılmaz olan gerçek bir dünya komünist partisi kurma amacıyla yeniden örgütlenmesi.

Kökenlerimiz

Devrimci örgütlerin ilkeleri ve faaliyetleri işçi sınıfının geçmiş tecrübelerinin ve tarih boyunca işçi sınıfının doğurduğu siyasi örgütlerinin çıkardıkları derslerin bir ürünüdür. Dolayısıyla EKA kökenlerini Marks ve Engels'in Komünist Ligi'nde (1847-52), üç Enternasyonal'de (Enternasyonal İşçi Birliği, 1864-72, Sosyalist Enternasyonal, 1889-1914, Komünist Enternasyonal, 1919-28) ve 1920-30 arasında ve başta Alman, Hollanda ve İtalyan Komünist Solları olmak üzere yozlaşan Üçüncü Enternasyonal'dan ayrılan sol fraksiyonlarda görür.

Film Burjuvazinin Beyaz Perdeye Yansıyan Korkuları

KARA ŞÖVALYE YÜKSELİYOR

Ünlü yönetmen Christopher Nolan'ın, eskinin "süper kahraman" çizgi roman karakterlerinden Batman, yani Yarasa Adam karakteri temalı üçlemesinin sonuncusu olan Kara Şövalye Yükseliyor, şüphesiz bu yaz sinemalara en fazla damgasını vuran filmler arasında. Nolan'ın üçlemesi, ana hikayesi sıradan bir suçlu tarafından öldürülen aşırı zengin ailesinin intikamını almak için yarasa benzeri bir kostüme bürünen mirasyedi milyarder Bruce Wayne'in suç ile savaşı olan Batman çizgi romanının kimi daha iyi, kimi daha kötü fakat hiçbir suça karşı basit ve basmakalıp bir tutum harici mesaj taşımayan pek çok filminden içeriğiyle ayrılıyor. Nolan'ın üç filmi arasında ise, en siyasi sayılabilecek olanı Kara Şövalye Yükseliyor. Bu nedenlerle bu filmin bir değerlendirmesini yazmayı uygun bulduk.

Filmin hikayesinden kısaca bahsedelim. Filmde Batman'in düşmanları arasında en fazla öne çıkan Bane karakteri. Bane, "terörist" olarak ifade edilen bir örgütün şefi görünümünde, örgütün mensuplarını ise tamamen çalışan kesimden fakir insanlar, yani alt tabaka oluşturuyor. Filmin ana hikayesinin en önemli noktası, Bane'in önderliğinde, çalışan kesimin, olayların geçtiği Gotham şehrini ele geçirmesi. Tabii ki Bane bu olayların gerçekleşmesi için gerek kurnaz numaralar çekiyor ve şehrin bütün polis gücünü bir tünele hapsediyor, gerekse Gotham'ı nükleer bir silahla yok etmekle tehdit ediyor. Eylemlerini gerçekleştirirken Bane bir yandan Gotham'ı zenginlerden alıp halkın eline veriyoruz diyor, borsayı basıyor, "burada çalışacak para yok ki" diyen bosacıya "o zaman neden buradasınız" cevabını veriyor. Gotham'da çalışanların, ezilenlerin, fakirlerin ve benzerlerinin iktidarı da Bane kadar vahşi – göstermelik mahkemeler, idamlar, sokaklarda suçun azması... Film ilerlerken bütün gerçekleştirenlerin bir komplo olduğunu, Bane'in aslında çok zengin bir kişi için çalıştığını ve bu kişinin fanatik ideolojisi yüzünden ne olursa olsun Gotham kentini yok etmeyi planladığı ortaya çıkıyor. En nihayetinde, filmin başlarında Bane'in belini kırıp uzak diyarlarda hapsedtiği Bruce Wayne / Batman, "şehrim yanarken ölemem" diyerek kurtuluyor ve Gotham'a dönüyor ve polisleri mahsur kaldıkları yerden kurtarıyor. En nihayetinde kahraman polislerle kötülerin oyunlarına gelmiş avam tabakası arasında kanlı bir savaş gerçekleşiyor. Söylemeye gerek yok ki 'iyiler', yani filmin iyi olarak sundukları en nihayetinde kazanıyorlar. Kara Şövalye Yükseliyor nihayetinde bir Hollywood filmi zira.

gali hareketi filmin senaristlerini ciddi bir biçimde etkilemiş gibi gözüküyor. Esasında film, Bane'in tarafından Batman'in yanına geçen ve filmi esas kız olarak bitiren Selina Kyle'ın "Bir fırtına yaklaşıyor Bay Wayne. Sen ve arkadaşların kapılarınızı pencerelerinizi iyi kapatın. Çünkü fırtına geldiğinde hepiniz nasıl bu kadar geniş yaşayıp geri kalanlara bu kadar az bıraktığınızı düşüneceksiniz" sözüyle keskin sınıf ayrılıklarına vicdani bir duyarlılık portresi de çizmeye de çalışarak, net bir biçimde fakirlere karşı zenginlerden yana taraf tutmuyor görünmeye de çalışıyor. Bu yüzden, gayet net olan pek çok imgeye rağmen Kara Şövalye Yükseliyor'un mesajı bulanık bir biçimde ulaşıyor izleyiciye.

Bununla birlikte film bize burjuvazinin proleter devrim algısını çok net bir biçimde gösteriyor. Zira burjuvaziye göre proleter bir devrim, ancak bir komplonun sonucu olabilir. Onların algısında işçiler, kendi başlarına kapitalizme karşı mücadele edemeyecek kadar aptaldırlar ve işçi sınıfı ayaklanıyorsa, bu ancak birilerinin komplosunun sonucu olabilir. Dahası, alt tabakanın ayaklanması, onlara göre ancak kör bir şiddet getirebilir. Burjuvazi sınıf çıkarları yüzünden devrimden nefret eder fakat devrimden nefret etmek devrimden korkmaktır da. Burjuvazinin proleter devrimi tasvirlerine her zaman,

onların sürekli uyguladıkları şiddet ve terörün kendilerine uygulanacağı korkusu hakimdir. Kara Şövalye Yükseliyor filmi de aslında burjuvazinin bütün bir korkularını, neredeyse eksiksiz bir biçimde beyaz perdeye yansıtmaktadır. Oysa Rosa Lüksemburg'un söylediği gibi: "Proleter devrim hedeflerini gerçekleştirmekte teröre ihtiyaç duymaz; cinayetle nefret eder ve tiksirir. Bu silahlara ihtiyaç duymaz çünkü bireylerle değil, kurumlarla savaşmaktadır, çünkü meydana hayal kırıklıklarının çaresini intikamda arayacağı safça ilüzyonlarla girmez".

Filmde oyunculukların, birkaç istisnaya rağmen başarılı olduğunu söylemek durumundayız. Bununla birlikte aksiyon sahneleri ve görselliğinin kalitesi en azından tartışmalı olan film, aynı zamanda belli kırılgan bir kişinin iple çekilmek suretiyle sağlığına kavuşması, Bane karakterinin ağzına vurulmasının onu alt etmek için yeterli oluşu ve şehrin birkaç yüz metre ötesinde patlayan bir nükleer bombanın bir karıncayı bile incitmemesi gibi kimi senaryo açıkları da barındırıyor. Okuyucularımıza izin günlerini ve maaşlarını Kara Şövalye Yükseliyor filmi sinemada izleyerek değerlendirmemelerini öneriyoruz.